

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja
V. évf. VII. szám 2017. július-augusztus hónap

Ferenc pápa: A jó pap nem hiszi azt, hogy körülötte forog a világ

A jó pásztor tudja, mikor kell elbúcsúznia, mert tudja, hogy nem ő áll a középpontban; szabad ember, aki kompromisszumok nélkül szolgál, és nem sajátítja ki a rábízott nyáját – hangzott el a pápa homíliájában a Szent Márta-ház kápolnájában május 30-án reggel bemutatott szentmisén.

Az Apostolok cselekedeteiből való mai szentlecke (ApCsel 20,17–27) Szent Pál búcsújáról szól. Elköszön híveitől. Egy „püspök búcsúja”, mondhatnánk. Pál búcsút vesz az efezusi egyháztól, amelyet ő alapított. Most el kell mennie. Minden papnak búcsút kell vennie egyszer. Eljön a pillanat, amikor az Úr azt mondja: „menj máshová”, „menj ide”, „menj oda”, „gyere hozzám”. Azt a pásztor, aki nem tanul meg elbúcsúzni, nem jó kötelék fűzi a nyájhoz, olyan kapocs, amelyet nem tisztított meg Jézus keresztje – fogalmazott a szentatyá. Pál tehát egybehívja az efezusi egyház presbitereit, és ebben a presbiteri tanácsban köszön el.

Ferenc pápa kiemelte az apostol viselkedésének három jellemzőjét. Először is: soha nem hátrál meg. Nem dicsekszik – azt mondja, hogy ő a legnagyobb bűnös; ezzel tisztában van, és ki is mondja –, hanem egyszerűen csak elmondja a történeteket. Nagy megnyugvás a pásztor, aki a búcsú pillanatában, hogy szolgálatára visszatekintve látja: soha nem kötött kompromisszumot. Tudja, hogy nem kompromisszumokkal vezette egyházközségét, nem hátrált meg. Ehhez bátorság kell – állapította meg a szentatyá.

A másik jellemvonás, amit a pápa kiemelt Szent Pál viselkedésében: a Szentléleknek való engedelmség. Pál azt mondja, hogy Jeruzsálemben megy a Szentlélek indítására anélkül, hogy tudná, mi vár rá. Engedelmeskedik a Léleknek. A lelkipásztor tudja, hogy úton van. Amíg egyházközségét vezette, viselkedését a kompromisszumok elkerülése jellemezte; most pedig a Szentlélek azt kéri tőle, hogy induljon útnak anélkül, hogy tudná, mi vár rá. És ő megy tovább, mert nincs saját tulajdona, nem sajátította ki illetéktelenül a nyáját. Szolgált. „Most tehát Isten azt akarja, hogy tovább

menjek? Elindulok, anélkül hogy tudnám, mi vár rám. Csak annyit tudok – a Lélek ennyit hozott tudomásomra –, hogy városról városra bilincs és megpróbáltatás vár rám.” Ennyit tudott Pál – magyarázta a szentatyá; majd így folytatta elmélkedését: „Nem megyek nyugdíjba. Elmegyek máshová, hogy ott más egyházközségeket szolgáljak. Mindig nyitva a szívem Isten hangja előtt. Itt hagyom ezt, aztán majd meglátom, mit kér tőlem az Úr. A kompromisszumok nélkül szolgáló pásztor most úton lévő pásztor.”

Harmadik pontként a pápa kifejtette, miért nem sajátította ki Pál a nyáját: „Nem becülöm sokra életemet.” Tudja, hogy nem körülötte forog a világ, nem ő áll a történelem középpontjában. Nem ő a középpont. Ő szolgál. Szent Pál kompromisszumok nélküli szabadsággal búcsúzik, és útnak indul. Így vesz búcsút egy pásztor – hangsúlyozta a szentatyá.

Fohással zárta hétfő reggeli homíliáját Ferenc pápa, hozzáfűzve: e szép példát látva imádkozzunk pásztorainkért, a plébánosokért, a püspökökért, a pápáért, hogy életük kompromisszumok nélküli legyen – mindig úton. Ne érezzék magukat a történelem középpontjában, és tanulják meg, hogyan kell búcsúzni. Imádkozzunk pásztorainkért!

Átvétel a Magyar Kurírból

IRODALMI MELLÉKLET

Új búza zsengeje

Belegázolt a mellig érő búzatáblába. Mire kiért belőle, csizmája, ruhája sárga lett a rozsdától. Ha a szél belefúj, az átkozott aranypor ott felhőzött fölötte. A száron már feketedett, a levelek betegen zizegtek. Markában kidörzsölt pár kalászt, elfújta a pelyvát. Három-négy aszott szem maradt a tenyerén. Amit a rozsdá meghagyott, azt megette a szárazság, az égető nap. Csámcsogva rágta meg a szemeket, hogy ízét, erejét kipróbálja, és esetlen mozdulattal dobta el.

- Vége a kinyérnek!... Semmi sem lesz!...

Három hét óta egy csepp eső sem volt, a nap felmarta a földet, s olyan repedések támadtak, hogy az ember törte ki bennük a lábát. Kiegett minden. Sült meg az ember feke, ha leült pihenni.

-Hogy a Krisztus!... – káromkodott az ember és nézte a halott, merev búzafalat, mely léptei nyomán támadt. Milliós vörös petty égett rajta, mintha himlős volna. Az ember nem akart hinni a saját szemeinek. Újra kalászt szakított és rágcsálta. Úgy köpte ki, mintha a búza megfertőzte volna a száját.

- Akárcsak sült férget ennék az ember!

A nap kietlenül úszott fölötte, és a forróságtól rezgett a megkínzott levegő. A fűnek még a töve is kiszáradt, a virágok lehanyatlottak, fakón, porosan, elpusztítva feküdt a mező. A kukorica kínlódott, levelei sárgán összesodródtak. Abban sem volt semmi reménység, s a sarjúnak is vége volt. A férfi felnézett az égre, mert ebben a pillanatban vert hozzá a vasárnapi harangszó. A pap úrvacsorát hirdetett új búza zsengejire. Az ember keserűen a szeme közé kacagott az Istennek:

- No, minket jól eligazítottál!

A lefojtott indulatok, mint a dühös kutyák, rázták láncikat a szívében, és megnyúlt, fekete arcát le nem vette az égről. Meg akarta mondani a magáét az Istennek.

- Hát ezért kínlódtam egész esztendőn keresztül! Kúdussá tettél, tudod-e! Felhányta minden nyomorúságát, a cudar életét, a bajokat, felelőssé tette, szidta és kiabált fel hozzá.

- Mit eszünk a télen? Miből fizessek adót, rovatait, adóságot! Ehen döglünk, hallod-e!...

Az Isten nem felelt, a harang szólott, az ember átkozódott, hogy szinte fekete füst csapott ki a száján. Minden szó még bennebb taszította az indulatba, a fékező gátak leomlottak benne, két színtelen könnycsepp ült a szemében a keserűségtől.

A templom szemben volt a búzamezővel. Nyitott ajtajából lehetett látni a vetést. A harang utolsót kondult, az orgona és ének felzendült. A vasárnap tiszta hangulata hirtelen elöntött mindent. A fák nem mertek mozdulni, a nap apró fényeket gyűjtött a füvek hegyén, a bogarak a

rögök tövéből ajtatosan felnéztek az égre, a hegyek tetején lehajtott fővel ültek a felhők, az erdők közelebb tornyosultak, és a fák kiegyenesedve őrt állottak, a lelkek porba omlottak, az ének dőlt ki a templomajtón és elúszott a végtelenbe. A káromkodó ember megrezsent, alázatosan lehanyatlott a földre, mintha megtörték volna a térdeit. Eszébe jutott, hogy most az új búza zsengejét áldják az emberek.

- Új búza zsengeje – morogta -, de hol az új búza!

Megint megszállotta a keserűség és fenyegette az Istent.

- Adok én neked új búzát!

Felugrott és féktelen dühében taposni kezdte az áldást.

- Új búza! Új búza! – lihegte, s a gabonaszárak recsegték, töredezték a talpa alatt. Gyűrta, tépte, tapodta, gyalázta jejes szívvel, konokul, gyilkosan, és mikor a pusztulásra nézett, még jobban elsötétítette a fájdalom és indulat. Homályosan érezte, hogy az Istennel verekedik sápadtan, ziháltan; keserűségtől részegen, míg egészen elborult. Feleségére, gyermekei sorsára gondolt, és mintha felsikoltottak volna, lábai elé vetnék magukat, hogy rajtuk is

gázoljon át. Homloka zúgott, fülei csattogtak, mintha szekerek vágatnának át recsegő embercsontokon. Inai reszkettek, és kimondhatatlan fáradtságot érzett, már hang nélkül makogta:

- Új búza! Új búza!

Már csak csetlett-botlott a földön, végül leroskadt, de a gyilkos elszántság tovább lobogott benne. Félig öntudatlanul égő gyufát dobott a vetésbe:

- Pusztuljon az egész!

Megtorpant. Tudta, hogy mit csinál. Lelke mélyén kívánta,

bárcsak elaludnék a gyufa, de az ádáz indulat visszatarthatta, hogy eloltsa. Csak nézte mereven a megfogant lángocskát, hogyan terjed levélről levélre, búzaszárról búzaszárra. Halvány, kék füst gömörödött fül a vetés közül. A tűz erősödött. A búzaszálak most már pillanat alatt lobbantak fel és arannyá válva dőltek le. Az ember ijedten, tátott szájjal nézte, gondolatai kavargtak, arcát sütötte az égő búza, amely vörösen pattogott a szemei közé az égő kalászból. Sűrű füstpázmák törtek fel a haragos fényből, és a fűrjémülten futott csirkéivel a tűz elől, mely szeszélyesen terjedt, mintha piros lepkék raja táncolna a vetés fölött. Az égő gabonaszálak egymásnak dőltek, a levegő átfényesedett a határ fölött, és piros szemfedő borult az áldásra.

Az emberek felkeltek a padokról, hogy magukhoz vegyék a zsenget, a kenyeret és bort. Sorban felállottak az Úr asztala körül, megáldozták a kenyérbököket, kézzel kézre adták a kelyhet nyugalmas áhítattal, és az Írás gyönyörű mondásain elmélkedve megtisztultak. A mező gondja nyomta a lelküket, de ha már csak egy madárkának valót adott is Isten, búza az, keservesen megküzdött, áldott kenyér. Némelyek, kik az emberkörnek az ajtóval szemben levő részén állottak, felpillantottak és kitekintettek a mezőre, hogy még egyszer gondjaikba foglalják. Az égő mező lángja akkor csapott magasra, és az ember, ki először látta meg, rémületében elejtette a kenyeret és megdermedve felordított:

- Tűz van! Ég a mező!

Az égő búza fénye akkor már besütött a templomajtón. Aranylédércként táncoltak a fénynyalábok a falakon. Halálápadtságot borította el az áldozók arcát. A kezek lehanyatlottak. A pap remegve tette le az Úr asztalára a kenyeret és kelyhet. Valaki nekiugrott a harangkötélnek és félreverte a harangokat. Könnyezve, kétségbeesetten rohant ki a templomból a nép, és rémült ordítások hallatszottak a faluban.

- Hamar vizet!

Valaki magához tért a rémületből és a toronyba felrohanva az ablakból ordította.

- Férfiak, hé emberek, kaszát hozzatok! El kell vágni a tűz útját! Lángokban áll az egész határ! Árkot kell húzni a tűz körül! Oltani minden ember!

Rohanó emberekkel telt meg a falu. Sokan félőrülten megállottak az úton és felsikoltottak az égre: - Tűz van! – Szekerek robogtak, kaszás férfiak futottak. Az asszonyok ünnepi ruhában hordták a vizet. Vörös füst húzódott a falu fölé, és égő szikrák milliói úsztak az égen.

Káprázó szemekkel rontottak a férfiak a lángoknak és félig megvakultan kaszálni kezdték az égő vetést. Körülfogták a lángtengert, és kék fényvel megvillant a kasza.

- Befelé vágjad! – kiáltottak egymásra.

Asszonyok, gyermekek állottak a nyomukba és csattogó kapákkal árkot vontak a veszedelem elé! Mások pusztá kézzel tépték, taposták az áldást és szomjas, forró szájjal átkozódtak. A kasza suhogott, az égő gabona ledőlt, a szerszámok nyele is lobot vetett, és a vér kiserkent a forróságtól az arcokon. A harang szüntelenül szólott.

- Jaj! Jaj! Mi lesz velünk!

A rémület pillanataiban meg se látták az embert, ki felgyújtotta a határt és égő ruhával futott a lángtengeren keresztül, míg ájultan eldőlt az emberfal előtt. Valaki kirántotta a tűzből, és gyorsan végigöntötték vízzel, de nem volt idő vele bibelődni, a tüzzel kellett harcolniok.

És tovább folyt a rettenetes aratás az égő kaszákkal. A feketére szennyezett emberek tovább vágták lihegve az égő kalászkat, és a rendek tovább égtek a földön. Gyönyörű volt a kenyérnek ez a halálos színeváltozása, ahogy a sárga szálak arannyá váltak és fekete kalásszá lettek...

Végre fellobbant és ledőlt az utolsó búzaszár is. A mentő kezek lehanyatlottak, és a kétségbeesett emberek megállottak. A haragos füst lassan elszíntelenedett és halvány, rothadt felhővé változott az égen. A kenyér lelke elszállott. A föld forrón párállott utána. A nép nézte és nem mozdult a leégett mező széléről, mely olyan volt, mint egy nagy fekete úrasztala, melyen az élet holtteste fekszik.

- Mi lesz velünk? – zokogták kétségbeesetten és dideregtek a rettentő valóság láttára...

A kenyér ravatalát őrizték. A lelkük is leégett, és csak állottak kietlenül még füstölgő szerszámaikra támaszkodva, a pusztulás fekete kormával megbélyegezve. Az asz-

szonyok megpróbálták az épen maradt vagy félig égett kalászkat kiválogatni. Kormos, fekete kékéket gyűjtöttek és hangos szóval siratták az elpusztult áldást. Valaki rájuk kiáltott:

- Csend! Jön a pap!

Mindannyian arra néztek és meglepődve látták, hogy a pap egyik kezében az úrvacsora kenyerét, másik kezében a kelyhet hozza palástosan és megtörten.

- Isten maga jön hozzátok! – kiáltotta, mikor odaért.

- Immá jöhet! – legyintett búsan a hozzá legközelebb álló, de azért mindannyian lekapkodták fővegüket, mert az ezüst tálcán ragyogott a kenyér, a kehelyben fénylett a bor. A pap kezébe vett egy falat kenyeret és felmutatta:

- Jézus, ki megszorította a pusztában a kenyeret, vigasztaljon meg és pótolja ki károtokat.

- Isten hallgassa meg! – felelt megenyhülten a nép.

Erre embertől emberig járult és megáldoztatta őket. Korommal bemocskolt szájuk fénylett és izzadva vergődtek a csapás súlya alatt. A pap már az összeégett emberrel vesződött, kinek arcát felismerhetetlenné tette a tűz és füst. Ruhája leégett és utolsót hörgött a földön. A halál kínja áradt róla. Még volt annyi ereje, hogy száját fel bírta tátani az úrvacsorához, hogy a kenyérmorzsa a lelkéhez jusson és a bor hűsítse kínjait. Aztán megcsendesedett. Saroglyára tették, és két ember óvatosan hazavitte. Nem haragudtak rá, mert már megbűnhődött.

A pap az ezüsttálcáról a madaraknak szórta az utolsó morzsákat. Egy esztendőre való kenyér elfogyott.

Az asszonyok, emberek a földig hajolva kihullott búzaszemeket kerestek, a fölvert fekete korom szállott körülöttük, mintha gyászruhába öltöztek volna. A hiábavaló keresés után csüggedten hazamentek. Az éhség, nyomorúság vigyorgott szembe velük.

Az úrvacsora véget ért.

Utolsó darab kenyerüket megették.

A pap reszketve gondolkodott, hogy vajon mi jön most: az élet vagy a halál.

Aznap délután égháború támadt, és egész éjjel ömlött az eső.

- Vége mindennek! – gondolta a pap.

Reggelre azonban az idő kitisztult, és szekerek indultak el az úton. Egymás után vetették bele az ekét a leégett mező földjébe, és komor lélekkel, szótlanul görbedtek rá, hogy megvessék az új kenyér ágját.

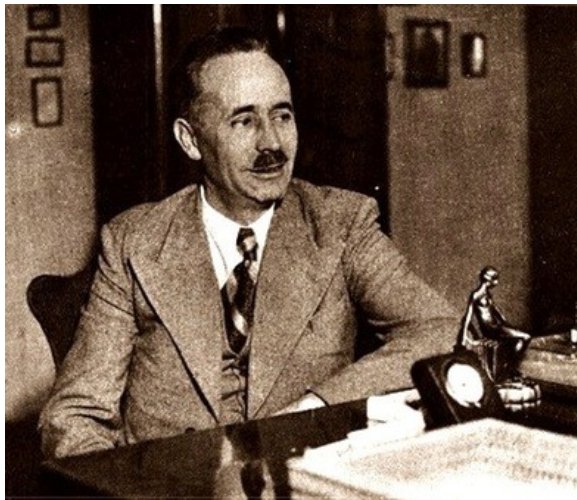
A pap – ki látta – hálásan nézett fel az égre és azt mondta az Istennek:

- Önmagadat mútad felül, mikor ezt a népet teremtetted.

A fakó, köddel tompított, homályos mezők hallgattak, a fák már lassan sárgultak, kopaszodtak, de felkelt a nap teljes tündökléssel, hogy még egyszer megáldja a világot.

Nyirő József

Erdélyi Helikon, 1932. augusztus-szeptember
(Az Uz Bence XXI. Fejezetének szövegváltozata)

Tudósítás a Csíksomlyói Búcsúról

Az Országos Ferences Világi Rend szervezésében, több nagyatádi és városkörnyéki zarándoktársammal együtt részt vettem 2017. június 1-5-ig a Csíksomlyói búcsún.

Zarándokutunk kezdetén út közben a Ferences rózsafüzért imádkozták a testvérek, majd a közösen énekelt Mária énekek segítették ráhangolódásunkat a lelki élményekre.

Egy Csíksomlyó közeli faluban Csíkszentimrén, vártak minket falusi vendéglátóink a busz érkezésénél őszinte baráti szeretettel. Megismerkedtünk kedves vendéglátóinkkal, és tettünk egy sétát a faluban, az Olt folyóig. Megtudtuk, hogy a falunak 2000 fő körüli lakosa van, akik majdnem teljes számban magyarok. A falu érdekessége a borvízforrás és a „büdös fürdő”, amelyet gyógyhatása miatt kedvelnek az emberek.

Szombaton, a búcsú napján 6 órakor indult a zarándokok menete a falu temploma elől, a menethez mi is csatlakoztunk. Sok zarándoktársam gyalogosan tette meg, a hajnali hűvös időben a kb. 18 km-nyi utat, többen az út nagyobbik részét lovas kocsin tettük meg. A lakott településeken az emberek a kapuk előtt állva integettek az ablakokban, magyar és székely zászlók lengtek. Az előttünk lévő lovas kocsin, a fúvósok kísérték a kedves Mária énekeket, amelyeket együtt énekeltünk, és a menet egyre nőtt egyre hosszabb lett.

A búcsú mottója: „Tarts meg minket őseink szent hitében!”

Ennek szellemében 450 éves ígéret teljesül, amit a székelyek és csángók tettek, hitük megőrzéséért

Az ünnepi szentmise 12.30.-kor kezdődött a Hármasképcső oltárnál, a Kis és Nagysomlyó hegyek közötti nyeregben, ahova végelláthatatlan sorokban özönlött az embertömeg.

A zarándokok köszöntésében elhangzott, hogy kanyargós, de nem „kanyarós” utakon érkeztek, utalva a híradásokban megjelenő „riogatókra”.

A szentbeszédet Veres András győri megyéspüspök (A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke) tartotta, amelyben viszálykodás megszüntetésére, a nemzet a haza sorsának jobbra fordítása érdekében történő összefogásra szólított fel.

A százezreket jelentő tömeg látványa, kicsik és nagyok áhítata elmondta, hogy talán tényleg, „megmaradhatunk őseink szent hitében.” Az imáktól és a Szűzanyát dicsérő énekektől átítatott nyeregben, a gyaloglás fáradalma is hamar könnyűvé tudott válni, jó volt ott lenni.

Csodálatos érzés volt megtapasztalni, hogy a Szűzanya iránti tisztelet és buzgóság nem lankad, szüntelenül özönlik a nép Somlyóra, Máriát tisztelni, köszönteni előtte imádkozni.

Pünkösdvasárnapi szentmisén Csíkszentimre szépséges templomában vettünk részt, amely ugyancsak lelki élményt nyújtott, különösen, hogy a könnyeim, szinte egyidőben eredtek el a mellettem ülő bácsival, és a mögöttünk ülő sok-sok helybelivel. Ugyanakkor, a szentmise, nem rólunk szólt vendégekről, nem is „magyarkodásról”, hanem valóban Isten dicsőségéről és a Szentlélek eljövételéről.

A vendéglátóinknál elfogyasztott ünnepi ebéd után újra ellátogattunk Csíksomlyó templomába, ahol zarándokok ezrei sorakoztak, hogy feljussanak a templom oltára mögött őrzött Mária kegyeszoborhoz. Legodaadóbb zarándoktársaink ezen a napon is felmentek a nyeregbe és keresztutat végeztek.

Pünkösdhétfőn 10.30-kor szentmisén vettünk részt a zsúfolásig megtelt Kegyetemplomban, ami után haza indultunk. Késő estig, néhány megállóhellyel, de útközben is folyamatosan gyönyörködhetünk Hargita megye és Erdély csodás tájaiban, nevezetességeiben, együtt imádkoztunk és énekeltünk.

Nem könnyű az élményekről, érzésekről szóbeli beszámolót adni, mert azok a szívünkben maradnak, beépülnek lelkünk rezdüléseibe, „érlelődnek”, munkálnak bennünk, tudósításom ezért inkább a történetekre irányult.

Öröm volt átélni, hogy a zarándoktársak kedvesek, figyelmesek voltak egymással, támogatták egymást, jó volt együtt imádkozni, énekelni, ismerős és ismeretlen útítársainkkal. Hibátlan és kedves volt a vendéglátás, sokáig emlékezem a csorba leves, a töltött káposzta az otthoni kemencében sült kenyér és pecsenye, a hájas sütemény, a kakasleves ízére, barátságos lakótársaimra, háziasszonyunkra és kedves családjára, akiktől könnyezve búcsúztunk.

Köszönet a szervezőknek és az Erdélyben ismerősként mozgó buszsofőröknek és hála a Jóistennek, hogy részese lehettem ennek a zarándoklatnak. Egy zarándok a Csíksomlyói Búcsúból

M.Gy.M.né

Az ikon Evangélium és Örömhír

– Mikorra nyúlik vissza az ikonfestés története?

– Az ikonfestészet Jézus megtestesülésétől számítandó, hisz Ő képezi alapját. A protestánsok manapság elutasítják a képi ábrázolást, de a katolikus, ortodox és keleti egyház méltóképpen bánik vele, hisz Jézus Krisztus megtestesülése által

ábrázolható vele az Atya, a Fiú, Mária és a szentek is.

Az első ikonfestő Szent Lukács volt, aki Máriát festette meg, így ő az ikonfestészet és az ikonfestők védőszentje.

Az első, V.-VI. században készült ikonok a sínai Szent Katalin templomban találhatóak. Rengeteg töredékben maradt csak fenn, hiszen a 700-as években történt képmombolás során nagyon sok falfestményt, ikont, mozaikot megsemmisítettek. Ezeket még falra festették. A XIV.-XV. században tértek át a fára, ami a fatemplomok lévén egyszerű volt. Ez magyarázata annak, hogy a templomokban ma vannak ikonsztázionok.

Később a szerzetesek festettek csak ikonokat, így alakultak ki a kijevi, moszkvai, krétai, konstantinápolyi, ciprusi ikonfestő iskolák. A XVI.-XVII. századtól szinte minden autokefál (független) keleti ortodox egyháznak volt 2-3 ikonfestő műhelye. Az ikonok stílusa a különböző iskolákban eltérő.

Később a szerzetesiskolákon kívül kialakult még két irányzat. Az egyik az udvari ikonfestészet, melynek művelői a királyok, császárok, pátriárkák udvarában tevékenykedtek, s sokkal színesebb, gazdagabb, ékkövekkel, arany- vagy ezüstborítással díszített ikonokat készítettek megrendelésre. A másik irányzat pedig a vándor ikonfestőké. Az ő festészetük a legegyszerűbb, „legszegényebb”. Mivel a szerzetesek, udvari festők nem tudtak mindenhol eljutni vagy nem tudták volna megfizetni őket, munkájukat a vándor ikonfestők végezték, akik egyik helyről a másikra vándoroltak. Festészetük sok esetben népi barokkos jegyekkel rendelkezik, ikonjaikat egyszerű festéssel készítették, és bizonyos ikonjegyekkel látták el műveiket. Pl. egyenes vonaltartással, vonalvezetéssel, glóriával, betűk felrajzolásával írták föl a szentek, ünnepek nevét.

A keleti és nyugati egyházak 1054-ben történt szétválásával különvált az ikonfestészet. Keleten megmaradt olyanok, amilyenek voltak, míg nyugaton az ikon világába bekerült a reneszánsz, a rokokó és különböző stílusirányzatok, ami egészen más ikonfestészetet eredményezett. Mivel a keleti megmaradt a maga világában, csodálatos ikonjaival a mai napig is értékeket tud mutatni és átadni a nyugati világnak.

A mai ikonfestészet igen sokrétű. A nyugati világ ma reneszánszát éli, hisz dekadensé, hanyatlóvá vált, ami a képzőművészetében is megmutatkozott: a benne rejlő misztikum nagyon elvilágiasodott. Ekkor fedezték fel az ikonban rejlő misztikumot, s ekkor kezdték a különböző országokban (Franciaország, Németország stb.) ikonon keresztül bemutatni azt. Erre semmilyen nyugati festészeti stílus nem képes. Az ikonoknak épp az a sajátosságuk, hogy transzcendenciát, értelmet bemutatva az isteni világot hozzák földi életünkbe, ezzel emelve föl minket. Az ikon nem más tehát, mint az isteni világ megjelenítése világunkban. Bemutatja, hogy az ember célja az örök életbe való eljutás. Hogy nem a földi élet a végső célunk, hanem az Istennel való találkozás. Amikor ránézünk egy ikonra, azonnal Krisztus és Isten kegyelme jut eszünkbe. Arra akarja felhívni figyelmünket.

– Kezdetben milyen anyagokkal dolgoztak az ikonfestők?

– Porfestéket és különböző nyelveket használtak. Aztán áttértek a tojássárgájára és az állati eredetű anyagokra. De a modern technika ezeket már fölváltotta. Sokkal kevesebben festenek már állati eredetű kötőanyagokkal, mint korábban. Könnyebb. Nem kell hosszasan bíbelődni velük.

– Hogyan, mivel telt az ikon elkészítésének folyamata?

– Hosszabb és nehezebb volt, mint most. Az első ikonfestők szerzetesek voltak, akik mondhatjuk, hogy manufaktúrában dolgoztak. A szerzetesi házakban 4-5-en foglalkoztak ikonkészítéssel. Volt, aki a fa kiválasztásával, merevítésével foglalkozott, volt, aki a rajzolással, az alapozással, karcollással, és volt, aki kimondottan csak a díszítéssel. Egy dologgal csak egy szerzetes foglalkozott, így az adott tevékenységet igen magas színvonalon üzték.

– Mennyi idő alatt készült el így az ikon?

– Volt, hogy 2-3 hétbe is beletelt.

– Az akkori és a mai ikonfestők különböznek valamiben?

– Alapjában véve csak a technikai dolgokban van különbség. A mai ikonfestő könnyebben hozzájut a fához, amit az asztalozás másnapra elő is készít az alapozáshoz. A festéshez szükséges anyagokat szinte bármelyik boltban be lehet szerezni. Gondoljunk tehát bele: 200-300 évvel ezelőtt kézi szerszámokat használtak a gyaluláshoz, csiszoláshoz, így nem értek el tökéletesen sima felületet. Ezért vásznat kellett a fára helyezni, hogy a fa felülete egyenletes legyen. Ma viszont a gépi technikának hála olyan sima felületet tudunk képezni, hogy nincs szükség vászonalapra.

A modern művészek akril-, pigment- és olajfestéket is használnak, s az alapozás sem olyan bonyolult, mint annak idején. Én a hagyományos festészet híve vagyok. Temperafestéket, tojássárgáját is használom, ugyanakkor mélyítéssel, domborítással teszem még kifejezőbbé az ikon hatását, erejét. Ezt a ma embere érdekeldéssel nézi, kuriózumnak tekinti. Három ikonfestő csoportom van: Hajdúszoboszlón, Debrecenben és a Szent József Gimnáziumban, a fiúcsoporthal. Azért jöttem most el Kárpátaljára, hogy itt is megszerettessem az érdeklődőkkel, elültessem bennük az ikonok lelkületét. Azt kívánom nekik, hogy első ikonjuk megfestése közben szívükben és lelkükben ott legyen az a Jézus Krisztus, aki értünk vállalta a keresztfát.

– Az ikon elkészítése igényel egyfajta lelki felkészültséget is?

– Mindenképp! Amikor valaki eldönti, hogy festeni fog, elindul benne egyfajta lelki folyamat: elkezd barátkozni azzal a személlyel, akit megfesteni készül (Jézussal, Máriával, a szentekkel). Ez már felkészülésnek számít. Aztán előkészíti az eszközöket és nekifog a festésnek. Ezeket a folyamatokat ima övezi, hisz arra kérjük Istent, hogy segítsen a munkában. Az ima nélkülözhetetlen.

Az ikonfestés tehát lelki, szellemi és fizikai előkészületet is igényel. Közben pedig folyamatosan ebben az „áramlatban” kell maradni függetlenül attól, hogy milyen tudással bír a készítő az anyagokról, eszközökről. Ez, s a motiváció, hogy kinek, miért készítem az ikont, végig meg kell, hogy maradjon.

– Tehát mire készül az ikon, addigra „kiforr” az ikonfestőben valami: közelebb kerül ahhoz az emberhez, akit meg akar testésíteni.

– Teljesen kiforr. Világossá válik, megerősödik benne az a tudat, hogy jól döntött, amikor neki kezdett, hogy láthatóvá tett valakit, s az említett lelki, fizikai és szellemi összerő által elkészült az ikon. Mondhatjuk, hogy az ikon egyfajta születés. Csodálatos, hisz megszületik a munkám eredménye, ahogy megszületik egy diploma, egy vers vagy egy újságcikk. S azzal, hogy megszületett, nem csupán az enyém, hanem mindenkié lett.

– A mai ember életében milyen szerepe van az ikonnak? Mi a küldetése?

– Az, hogy emlékeztesse az embert arra, hogy Istenre, Isten országának elnyerésére van hivatva. Nem csupán földi élete van, hanem a Menny és Isten országa is az övé. Három nagyon fontos üzenete van: hitre nevel, kimondja, hogy az örök élet várományosai vagyunk, szépségével pedig az esztétikum, a művészet megszeretésére hívja fel figyelmünket. A liturgikus gazdagságon kívül az ikon is nagy kincsünk, mely ünnepeinknek is része, s mellyel ma is modernek vagyunk és üzeni tudunk másoknak. A művészetet keresztül hovatartozástól függetlenül bárkit meg lehet szólítani, mert akár kereső, akár hit nélküli emberről legyen is szó, a művészetre mindenki nyitott. Az ikon által újra és újra beszélni tudunk Krisztusról, hisz Ő is azt mondta: „...Hirdessétek az evangéliumot!”. Az pedig nem más, mint az örömhír.

Több mint 25 éve foglalkozom már ikonokkal. Nagyon sok emberrel találkoztam közben, s nagyon sok gyereket tanítottam ikont festeni. A találkozás, s annak az öröme, hogy általam valaki más is találkozik az ikonnal, mindig örömmel tölt el, s megerősít abban a hitemben, hogy missziós feladatom van: az ikonok terjesztése, megismertetése a feladatom, küldetésem. Nem csupán pap vagyok, hanem ikonfestő is, aki arra tette fel az életét, hogy a Szentháromságot szolgálja. Ezért is szeretem annyira az ikonokat. Hisz a liturgiában a nagvsütörtököt, nagypénteket, a titkos vacsorát éljük át titokzatos módon, s ezt ecsettel és festékekkel átésszük fára. A kenyérben ott van Krisztus teste, a borban pedig a vére. A kenyérben, borban lévő Krisztus szó által változik testté és vérré. Az ikon pedig a hit által változik fává és látható anyaggá. Ez teszi teljessé a krisztusi hitigazságot, Krisztus szeretetét.

Sajnos igen kevés keresztény van tudatában családi és szakmabeli hivatásának, ezért nem is büszke rá. Igen kevés kereszténynek van miért hálát adnia. Nos, nem szeretitek és nem tisztelitek jobban az Istent, mint saját létezéseteket. Szeretsz lenni? Szereted életedet, munkádat, családodat, környezetet? Vagy azt várod, hogy az megváltozzék? Igaz, vannak „protestánsok”, de én sajnos ismerek „detestánsokat” utálkozókat is, nemcsak tiltakozókat. Utálják életüket, munkájukat, környezetüket. És jönnek, elpanaszolják Istennek, és igyekeznek tőle valami változást kicsikarni. Az életük megváltoztatását nyilván, nem pedig saját megváltozásukat. Változzék meg a férjem, feleségem, foglalkozásom, egészségem, minden változzék meg – csak nekem ne kelljen megváltoznom –, hogy elfogadjam életemet, és elkezdjek érte hálát adni! Nem szereted, nem tiszteled jobban az Istent, mint saját magad munkáját, hivatalát, edényeit, konyháját, szakmáját, szomszédját, mert nincs több szeretet benned Isten iránt, mint az Ő rád vonatkozó akarata és küldetése iránt. Nem szeretheted jobban Istent mint életedet, mert életed Isten akaratainak megjelenése előtted, és tudod, hogy idő kell ahhoz, amíg az ember elfogad egy megjelenést és kibékül vele. Hogyan mégy ünnepélyesen hálát adni vasárnap, amikor egész héten át visszautasítod?

Hogyan akarod az Eucharisziát celebrálni egy templomban, amikor nem adsz hálát sehol és semmikor? Amíg miséink nem lesznek keresztény hivatásunkért való büszkeségünk és hálaünk jelei, hogy lehetnének azok forrásai? Küldetésünk, hogy megtöltsük a világot Krisztus szeretetével. Olyanná kell gyúrnunk a világot, hogy az igazságosság és béke uralkodjék benne, és az emberek szeressék egymást. Íme a papi munka, az igazi áldozati küldetés. A világ az életünkben váltja vissza, váltja meg magát, nem a templomainkban. Hitünk és szeretetünk intenzitása által, amit beleadunk a világba, az életünkbe. Azt hiszed, nem lehetne életedbe – abba amilyen – még sok-sok szeretetet beleadni? Gondolod, hogy életet kellene változtatnod, vagy csak szeretetet? Azt hiszed, valami szívdobogató esemény hiányzik életedből? Vagy csak a szív, ami benne dobogjon ebben az életben?

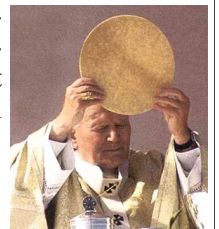
Ha egy asszony azon tűnődik: mit készítsék vacsorára? Vajon más a végeredményben, mint: „Hogy fogom nekik még megmutatni, hogy szeretem őket? Hogy fogom magamnak és nekik ünnepélyessé varázsolni ezt a kötelességet? Hogy fogom őket egyesíteni és megfürösztelni szeretetemben?” Akkor ennek a vacsorának nagyon jó íze lesz. A szeretet íze. Jele lesz az Isten-szeretetnek és az emberszeretetnek. És forrása is lesz. Biztos lehetsz benne. Szeretet lesz, melyben megismer-

szik ő maga is, a kenyere törésén. Tegyük fel egy pillanatra, hogy egy ostyát vittél fölajánlani az oltárra. Legyen ez az a kenyér, amit te kerestél, a te munkád dagasztotta, sütötte, az elmúlt hét szeretetével. Micsoda kenyér lesz az, amit így viszel konszekráltni? Micsoda illata, íze lesz annak a kenyérnek, amely az életünkből készült! Milyen rettenetes volna, ha olyan kenyeret vinnénk az Istennek, hogy abban testesüljön meg, mely undorból, keserűségből, panaszból, veszekedésből van összegyúrva!

Milyen más, ha igazságból, becsületből, becsületes munkából, szeretetből, testvéri szolgálatból dagasztottad! A te kenyeredbe bele van-e dagasztva, sütve a rád bízott küldetés fölött érzett örömed, büszkeséged és tiszteleted? Ez a kenyér az életünk jele. A jelnek jelentenie kell valamit. Ha a kenyér rossz ízű, megromlott, nem lehet konszekrálni. Igencsak goromba istensértés volna Őneki olyan kenyeret konszekrálni, amitől te magad is undorodsz. Isten iránti és testvéreid iránti szereteted jele az. Ilyen föltétellel ezek forrása is lesz. De ha nem szeretsz senkit, és utálsz a munkádat, akkor menj és előbb békülj meg mindazzal, amit nem szeretsz, és azután gyere, és hozd adományodat az oltárra.

Nekünk az a föladatunk, hogy a világot a kegyelem állapotába vigyük, hogy visszanyerjük a világot az Istennek, a szeretet és fölajánlás gesztusával. A világnak egy Eucharisziába kellene torkolnia. Az egyházatyák mondták: „Ha majd mindenütt igazán celebrálják az Eucharisziát, akkor majd elmúlik a világ.” Átmenetet, „Paschát” csináltak az Úr felé, mivel őszintén Neki ajánlották és konszekrálták.

De ahhoz az kellene, hogy minden népnek legyen kenyere a fölajánláshoz, bora a hálaadáshoz. Hogy az éhezők, elnyomottak, kizsákmányoltak, fejlődésben visszamaradtak sok-sok millióinak legyen okuk és lehetőségük, hogy hálát adjanak. Nem azért terjedt-e el a kereszténység először a mi nyugati civilizációnkban, ahol az anyagi javak olyan bőségben vannak, hogy mi adjuk az egész földkerekségnek az Ige evangelizációjával együtt azt is, amit áldozatul adhatnak? Milyen szép volna, ha a világ egyetlen nagy hálaadásban egyesülne azzal a kenyérral és borral, amit mi termeltünk és osztottunk meg. Gondolom, hiszem, akkor minden ember megismerne minket, és megismernék Krisztust ebben a kenyérszégességben. Akkor az egész földkerekség fölött megjelenne az Isten, akkor mindenki meggyőződne Isten szeretetéről.

Folytatjuk.

Egyedül vagy? - Ott vagyok veled...
Nincs kihez szóljál? - Beszéljess velem...
Nem tudsz aludni? - Imádkozzál.
Fáj a magány? - Hagyatkozz rám.
Nincs, ki szeressen? - Szeretlek, én.
Bántanak, megszólhatnak? - Megértelek én.
Elhagyott mindenki? - Én veled vagyok.
Beteg és fáradt vagy? - Gyógyítód vagyok.
Hozzám jöhetsz, amikor érzed,
nem bírod tovább, nehéz az élet.

Hozzám jöhetsz, én mindig várlak.
Szívem ajtaja feléd kitarva.
Fontos vagy nekem, nagyon szeretlek.
Meghaltam érted ott a kereszten.
Ne hordozd tovább egyedül a bajod,
keresztmem alatt lerakhatod.
Add kezedet- fogom erősen.
Add szívedet- tisztítja vérem.

Add életed érte cserébe.

Czakó Gábor:

Legyőzhetetlen Szent István

Magyarországon természetes divatja van az ún. „deheroizálásnak”, hőseink, nagyjaink lekicsinylésének. Ennek egyik igen jellemző ténye a Legyőzhetetlen Szent István király és a somogyi Árpád-rokon, Koppány szembeállítás. Persze találkoztak ők a harcmezőn is, mert utóbbi föllépett trónkövetelőként István édesapja, Géza nagyfejedelem halála után. A csatában elesett. Holtestét négybe vágva kitűzték négy város kapujára intő jelnek. Ezen kívül igen keveset tudunk róla. Az Árpád-házhoz való tartozása bizonyos, de a részletek vitatottak. Koppány a nagyfejedelem mellé meg akarta szerezni Géza özvegyének, Gizellának a kezét is. Gyaníthatóan pogány volt, de vallási, politikai nézeteinek részletei ismeretlenek.

Istvánnal való szembeállításáért is merő költészet, hogy többet ne mondjunk.

A nagy királyról keletkezett legendák, mesék, mondák, énekek vastag könyvet töltenek meg. Még Moldvában is éneklük őket, ahol magyar énekeskönyvet nemigen nyomtattak...

Koppányról semmi. Nevét csak néhány helynév őrzi.

Hamvas Béla az érdeknél, Koppány nagyravágásánál messzebbre látott. Ezért írja a Silentiumban. „Magyarországon mindenek egyszerre öt értelme (öt géniusza) van; más, európai népeknek legföljebb kettőt-hármat kell összekapcsolniuk. Az öt géniuszt miatt Magyarországon oly könnyű tehetségesnek lenni, és ugyanakkor elveszni. Tragédiának egyik oka, hogy Magyarországon a papságot csak politikai szinten értelmezték, aminél nagyobb éretlenség el sem képzelhető; szellemi kaszt híján az ország nemzeti-ségi kisállammá lett; Sajnos, a géniuszok egysége nem valósult meg, ezért a magyar nem tud különbséget tenni barát és ellenség között, nagyjait eltaszítja; története állandó testvérgyűlölet, ami a világot páratlan örüli.”

István élettörténetét viszont meglehetősen ismerjük. Hite, tettei, tudása, képességei kétségtelenül a legnagyobb magyarok közé sorolják. Azon kevesek közé tartozik, aki önmagában egyesítette az öt géniuszt, és helyzeténél fogva ország-szerzte működni engedte őket.

Mit tett István? Először keresztény volt, nem politikából, hanem mély hitből. Erről tanúskodik imádságos élete mellett kegyessége és az ország megteremtése. Ezt már édesapja, Géza megkezdte. Szt. Gellért Legendájából tudjuk, hogy az Itáliából érkezett püspök munkáját ország-szerzte több tucat magyar (!) pap segítette, akik a magyarul nem tudó püspök beszédeit fordították, tehát bírták a latint, és ismerték a Szentírást, a szükséges fogalmakat át tudták tenni magyarra. Már Gellért térítése előtt!

A király minden idők legnagyobb stratégáinak egyike. Lássuk a szomszédokat. Ma divatos idegen szóval a „geopolitikai helyzetet.”

Nyugaton és északon az ismét megszilárduló Német Birodalom, dél-nyugaton a kőgazdag Velence, a Földközi és a Fekete tenger ura, délen a még fénykorát élő Bizánc. Keleten, Hevestől Etelközig a belső nagyhatalom, az Aba nemzetség uralkodott.

Még Géza szerzett Istvánnak német császárlányt feleségnek. És szövetségest! Imre hercegnek Bizáncból hoztak hercegisasszonyt – rendezve a két hatalom addig háborús viszonyát. A királyságra törő velencei dózse Istvántól kapott feleséget. Idehaza az Abák feje, Sámuel, István lányát vehette nőül.

Igy rendezte a szomszédos viszonyokat, ellenségekből rokonokat csinált.

Hátra volt a királyság kérdése, mint az Európába való betagozódás formái, mégis alapvető kérdése.

Koronát csak a két császártól meg a pápától lehetett kapni. Ha a némettől kér koronát, vagy Bizáncból, az egyúttal a hűbéri alárendeltség elismerését jelentette volna. A 'császár' ugyanis a korabeli fölfogás szerint 'királyok fölött uralkodót' jelentett. Ezért Szent

István a császárok helyett az akkor politikailag jelentéktelen, csak a környékbeli tartományok fölött uralkodó Rómához fordult koronáért!

Tehát külpolitikailag tökéletesen megoldotta az ország helyzetét, s egyúttal a védelmét is!

*
Államtudományi-erkölcsi összegzése, az Imre herceghez intézett Intelmek, a legkomolyabb, máig érvényes politika-bölcséleti mű, messze kiemelkedik a hasonló tárgyú iratok közül.

Különösen mély kereszténysége és jellegzetes magyarsága miatt. Persze, mindig akadnak boldogtalan filozofok, akik túltanulták magukat, s legyintenek az Intelmekre, mondván, hogy az egy az akkoriban divatos ún. királytűkrök közül.

Ez igaz.

A Hamlet is egy a sok gyilkolós szindarab közül. De mecsoda különbség! Az Intelmek is ugyanígy emelkedik ki a maga műfajából!

*
István számos hadjáratot viselt, és kivétel nélkül mindegyikben győzött. Még csatát sem veszített, ami a legnagyobbnak, Hunyadi Jánosnak sem sikerült. Mégsem lett világverő, mint Attila, mert bölcsen tudta, hogy az ember csak akkora falatot haraphat, amekkorát le bír nyelni.

*
Nemzettestvéreink közül némelyek gyűlölik a kereszténységet, s megpróbálnak visszatérni pogányoknak. Mintha meg lehetne enni kétszer az utolsó vacsorán.

A gyűlöletet azért tiltja minden komoly vallás, mert először hordozóját marja szét.

Gyuri barátom pár hónapig járt egy ilyen „ősmagyar” csoportba. Ott a tagok úgy érezték, hogy történiék végre valamit, jöjjön a lóáldozat!

Tessék belegondolni a lóáldozat, az áldozat szó értelmébe!

Utánanézték, s kiderült, hogy a célnak csak hibátlan, hófehér csődör alkalmas, amely még nem hágott, s a hátán sem ült senki. A tagok szétszéledtek. Pár hét múlva jelentkezett az egyik, hogy ő megtalálta az alkalmas állatot. Nosza, összegyűlt a társaság, megnézte a videót, meghallgatta a lóalálót, aki a végén kibökte: ennyi meg ennyi forint az ára! Nosza, lett hangos sziszegés, és

csöndes szétszéledés...

*
Szent Királyunkat kereszténysége soha nem fordította szembe őseivel.

Olvassuk Hérodotoszt! Dareiosz perzsa nagykirály Kr. e. 513-ban átkelt a Dunán és megtámadta Szkítiát. A szkíták azonban visszavonultak előle, a szállásokat elpusztították, az élelmet elhordták, a kutakat betömték. Az éhező-szomjazó perzsa had maradványát nagy-lelkűen megették-megitták és elengedték. Sőt, nem kevés ironiával megígérték a békeszerződésben, hogy ők soha többé nem támadják meg Perzsiát!

Theophilaktosz Szimokattész megírta a VII. században, hogy az avarok ugyanígy verték meg a rómaiakat, azaz a bizánciakat az Aldunánál.

Amióta Vékony Gábor régész elolvasta az avarokból ránk maradt szarvasi tütartó szövegét magyarul, azóta számos más avar emlék is tanúskodik a két nép azonosságáról. Köztük az egyik legérdekesebbet Olajos Teréz szegedi professzor derítette ki: a szélterében használatos hunugarus, 'onogur' nevünkkel a nyugatiak az itt élő avarokat illették! Tehát őket és minket egy népnek tekintették!

Legyőzhetetlen Szent István király hajszájra ugyanígy, a „szkíta-avar stratégiával” győzte le II. Konrád német császárt 1030-ban, majd örökösei Konrád utódait többször is. Az ellenséget beengedték az országba, az élelmet eliakarították az útból, a kutakat betömték, a majd kiéhezett, legyöngült hadat mindannyiszor megették, majd nagylelkűen elengedték...

Szent István nem szakított ősei hadtudományával! Vérében volt a szkíta-avar stratégia! Nem Hérodotosznál vagy Szimokattésznál olvasta, hanem emlékezett rá, mint pásztorok a birkafejésre.

*
Szent István élete és műve tanúsítja, hogy Ő az öt géniuszt befogadója, a nemzet igazi egyesítője.

Hasonlítsunk Rá!

Balfácán

„A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel!” Pál levele a filippiekhez 4:5

Szelíd. Olyan megfoghatatlan, nem gondolod? Milyen a szelíd ember? Olyan, akin mindenki átrappolhat a bocsánatkérés apró szikrája nélkül? Olyan, aki mindig csendben van olyannyira, hogy az már kezd kellemetlen lenni, és elgondolkodsz az illető ép elméjüségéről? Vajon a szelíd ember mindig vesztes is? Egy szerencsétlen, aki csak meghúzza magát egy talp alattnyi területen, mindig szomorú, és csak ritkán enged világgá egy-egy fájdalmas mosolyt?

Azt hiszem, Isten nem ezt várja el tőlünk. Nem ez a szelídség. Jézus szelíd volt, ugye? Másként nem lenne hiteles dolog a követői elé ezt a tulajdonságot állítani. És vesztes is volt? Vagy egy szerencsétlen senki? A legkevésbé sem.

Jézus szelíd volt. És olyan szelídek szeretne látni téged is, amilyen ő volt. Tanítványaihoz a következő felszólítást intézte: "Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!" (Máté evangéliuma 10:10)

Ő nem akarja, hogy az legyél, akin mindenki átrappolhat, akit mindenki félrelökhet, és lenyomhat a sárba. Ő azt szeretné, ha követnéd az Ő példáját! Jézus tudta, mikor van itt mindennek az ideje. Mert ideje volt a porba rajzolásnak, és ideje volt a templom megtisztításának. Ideje, hogy meggyógyítsa a főpap szolgáját, akinek Péter lecsapta a fülét, és ideje megmondani a farizeusoknak, hogy az ördögtől valók. Ideje annak, hogy némán túrjon, és ideje annak, hogy számon kérje a pofont.

Jézus nem volt egy szerencsétlen vesztes, akit mindenki kihasználhatott. Jézus szelíd volt és méltóságteljes. Akik hallgatták, azt mondták, hogy hatalommal beszélt. Szelíden, hatalommal. Ő felemelte a földről a bűnös nőt, nem kárhoztatta, nem dobta rá a követ, hanem megbocsátott neki. Nevén nevezte a bűnt, soha nem alkudott meg a népszerűség kedvéért, és nagyon következetes elveket vallott és követett a törvény kapcsán is.

Ma reggel Ő azt kéri tőled, hogy kövesd a példáját! Legyél szelíd, de nem balfácán! Kérd a bölcsességet Istentől, hogy tudd, mikor minek van itt az ideje. Keresd Jézus társaságát! Nézd az Ő életét, és tanulj, utánozz, tedd magadévá az elveit!

Legyél szelíd, legyél a Győztes oldalán!

A tüskés bozót

A hegy lábánál nőtt meg, szellő és napsütés kényeztette. Először még csak gyenge zöld csíra volt, később ágai ormótlanná váltak, összetekeredtek, szúrós tüskék nőtték rajtuk. A madarak és a birkák gyűlöltek, mert valahányszor csak hozzáérttek, tollakat, vagy gyapjút tépet ki belőlük. Még a kecskék is messze elkerülték, pedig ők nem kényesek, még a követ is lelegetnék. A többi cserje és bokor virágokkal és szép levelekkel ékeskedett, némelyek még gyümölcsökkel is. A mi szegény cserjénknek meg csak tüskéje volt. Az esti szellő a többiek megvetését és csúfolódását hozta feléje. De amikor Isten Mózással akart beszélni, az egyszerű bokrot választotta a hegy tövében. És a bokor Isten trónjává vált, ragyogóbb lett, mint a nap, csillámlott és tüzelt, mintha minden egyes tüskéje olyan drágakővé változott volna, amelyen a tiszta fény tükröződik.

Bruno Ferrero nyomán

Reviczky Gyula:

Jó lelkek

Vannak jó lelkek még a földön;
De elrejtőznek a világ elül.
A csacska hír hallgat felőlük,
Élnek s meghalnak ismeretlenül.

Éltük szerény, csöndes, magános,
Dobszóval, vak lármával nem dicsért.
Erényüknek czégre nincsen;
Ha jót tesznek, nem kérdik, hogy miért.

Vásári zajt, hühöt kerülnek.
Nem lökdösődnek lármás útakon.
Lelkük zománczát féltve őrzik.
A merre járnak, csend van s nyugalom.

A sors csapási, szenvedések
Között értékük legszebben ragyog.
A rózsa is, ha eltiporják:
Akkor terjeszt legédesb illatot.

Vannak jó lelkek még a földön!
Vigasztalásul vallom és hiszem.
Megtúrva, mint árvák, úgy élnek,
És nem irigyli sorsuk' senki sem.

Wass Albert: Te és a világ

Jóindulat

Ha azt hiszed, hogy ma jóindulatú voltál, mert nem léptél a lábára senkinek, mert felebarátod fejéről nem ütötted le a kalapot, mert nem terjesztettél másokról hazug híreket, mert nem gorombáskodtál lakótársaiddal: tévedsz. Csak éppen rosszindulatú nem voltál. Rossz és jó között van egy kis hézag is. És ebbe a kis hézagba nem csupán Te, de az emberiség kilencvennyolc százaléka kényelmesen belefér.

Gondolj arra: föl kell építeni a békességet ezen a világon. És békességet építeni csak jóindulatból lehet.

Nem elég tehát, ha nem gyártasz rossz téglákat valamely épülethez. Téglák nélkül nem épül föl semmiféle fal. Jó téglákat kell gyártanod.

Ha az emberiség két százaléka rossz téglát gyárt, kilencvennyolc százaléka pedig Veled együtt tétlenül henyél jó és rossz között: ki építi föl vajon a békesség házát?

G y e r m e k o l d a l

Tavaszi kirándulás

Nyolc óraker elindultunk a gyerekekkel teli Zöld Sárkánnyal Mesztegyőre. Beszélgetéssel gyorsan eltelt az idő. Az utunk a Mesztegyői Erdei Vasúthoz vezetett. A zöld színű két vagonos kis mozdony csak ránk várt. Erdőkben, tavak mellett robogtunk el. A furcsa nevű Kak-pusztán megálltunk, hogy körbetekintessünk a kilátóból. Utána atyával egy dallamos éneket tanultunk, majd célba vettük a kisvonatot és egy tisztásra érkezünk vonatunkkal. Ott apródpróbákat kellett kiállnunk. A próbák: fanyűvés (egy nagy farönk eldobása), célba dobás, csipesztolvaj (Négy csipesz van a padon. Van egy védő aki jobb kézzel, és van egy támadó aki bal kézzel nyúl a csipeszéért, miután a támadó nyert egy kő-papír-olló játékban. Aki megszerzi a csipeszt, magára csipeti.)...

Az apród kiképzést dallal zártuk. Újból felszálltunk a vonatra és a visszaúton 24 db (Számoltam!) szitakötő repült el mellettem és egy fácan. Az állomásra érve kerékpárra pattantunk és meg sem álltunk a mesztegyői plébániáig, ahol ebédre vártak bennünket. Azután az ottani plébános egy íjászbemutatóval nyugtázott le minket. A legnagyobb próba az volt, hogy Mesztegyőről a marcali strandra tekertünk el. Négy-öt medence közül is válogathattunk. Végül Lóránt atya is csatlakozott a vízi csatához. A kirándulás végén Zöld Sárkány repítette a templomhoz a csapatot.

Köszönjük ezt az újabb erőt próbáló és vidám napot!

Fuisz Benedek
(Kicsi Bambi)
Árpád Iskola 3.o.

SZÓKERESŐ NYOLC IRÁNYBAN

SZÍNEVÁLTÓZÁSRÓL

E	L	V	Á	L	T	O	Z	O	T	T	E	I
K	S	E	M	M	I	F	É	L	E	Z	N	A
É	Z	É	N	S	F	E	L	H	Ö	E	Á	H
S	Z	J	A	K	A	B	O	T	T	R	E	A
Z	R	E	J	É	Z	U	S	Í	N	A	E	L
Í	T	M	E	S	T	E	R	Y	E	G	P	L
T	T	S	T	F	F	É	É	I	Y	Y	É	A
S	A	É	M	E	H	K	M	E	T	O	T	T
Ü	Ö	L	M	E	O	T	D	A	H	G	E	S
N	A	L	F	L	L	Ü	R	L	G	Ó	R	Z
K	E	I	T	G	L	T	A	S	S	A	T	O
K	K	A	Á	T	Á	O	J	Á	N	O	S	T
M	Ö	Z	E	S	K	F	Ö	L	M	E	N	T

Húzd ki a kockákból a vastabetűs szavakat! A megmaradt betűket összeolvasva megkapod, mi hallatszott a felhőből.

"Abban az időben: **Jézus** maga mellé vette **Pétert, Jakobot** és **Jánost**, és **egyedül** velük **fölment** egy **magas** hegyre. Ott **elváltozott** előttük. Ruhája olyan **ragyogó** fehér lett, hogy a földön **semmiféle kelmefestő** nem képes így a ruhát **kifehéríteni**. Egyszerre megjelent nekik **Illés** és **Mózes**, és beszélgettek Jézussal. Péter ekkor ezt mondta Jézusnak: „**Mester!** Olyan jó nekünk itt lennünk! **Készítsünk** három **sátrat**: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” Nem is tudta, mit mond, annyira meg voltak ijedve. Ekkor **felhő árnyékolta** be őket, és a felhőből szózat **hallatszott**:
".....Isd. a rejtvényben.. Mk 9,2-10

Kuglifogyasztó

Két csapat helyezkedik el egymással szemben, egy-egy kijelölt területen. A feladatuk egymás bábuinak /10-15db/ ledöntése. Győz az a csapat, amely először üti le az ellenfél összes bábuját. Lehet, úgymint, hogy a bábuk ugyanazon a területen vannak, amelyen a játékosok. Ekkor minden csapatnál van 2-3 db labda, amelyet egymás bábuira dobnak. A bábuk a játékosok saját testükkel is fedezhetik. Győz az a csapat, amely előbb dönti le az ellenfél bábuját. Lehet úgy, hogy a bábuk részére külön terület van kijelölve és ide a csapatok nem léphetnek. Csak egy labda van, amelyet felváltva lehet dobálni.

MEGHÍVÓ

A Nagyatádi Szent Kereszt Plébánia szeretettel meghívja Önt és kedves családját a **2017. július 1-jén** tartandó egyházközségi piknikjére.

Helyszín: Nagyatád Szentlászló pusztá
Indulás: Gyalogosan, 10⁰⁰ órakor a katolikus templom elől

Az odaút alatt Szent László életével kapcsolatos állomásokkal találkozhatnak a vállalkozó szellemű résztvevők, akiket a célba érést követően finom ebéd vár.
A délutáni együttlétet 17⁰⁰ órakor közös szentmise zárja, melyre igény szerint busszal kiszállítjuk az otthon maradt híveket is
Kicsiket és nagyokat szeretettel várunk!

Július elsejei piknik

A Báthory-Bem Hagyományörző Egyesület és az Emberi Méltóság Tanácsa kezdeményezésére hirdette meg a Miniszterelnökség a lovagkirály trónra lépésének 940., szentté avatásának 825. évfordulója alkalmából a Szent László emlékévet. Lóránt atya ennek apropóján álmolta meg az első egyházközségi piknikünket, melynek keretében Szent László pusztán szabadtéri szent misével kapcsolódunk az országos rendezvényekhez, hogy mi is megemlékezzünk lovagkirályunkról, s persze, emellett azért is, hogy – talán újabb hagyományt teremtve – együtt legyünk, kicsit kötetlenebb formában, ezzel is erősítve egymáshoz fűződő kapcsolatainkat.

10 órakor indul a gyalogos „zarándoklat” a templom elől. Akik erre vállalkoznak, már az út során Szent Lászlóval kapcsolatos feladatokat oldhatnak meg közösen, kisebb csoportokban. Természetesen az egyházközségi autóbusszal is ki lehet jönni a helyszínre, ahol fáradhatatlan segítőkink bográcsban készült ebéddel várják a résztvevőket. A kellemes közösségi délutánt a 17 órakor kezdődő szentmise zárja, amire az otthon maradó testvérek is ki tudnak jönni az egyházközségi buszunkkal. Mise után bárki választhatja a könnyebb visszautat, ha már nem lát erőt vagy kedvet magában arra, hogy gyalogosan térjen vissza Nagyatádra, legfeljebb az autóbusszal többet fordulunk. Bárcsak ilyen sokan lennénk!

Fiumei Éva

MÉCS LÁSZLÓ

METEOR

Egy ismeretlen, ősi fényű nagy égitestről elszakadtan, ki tudja, hol keringtem eddig, s hogy hány száz fény-évet szaladtam,

amíg elértem itt a légkört, s a létem láthatóan izzik. A földnek fény-nyelven beszélék, pár perc, aztán ízlik, nem ízlik:

kiégve földre hullok én is, s küldönci pályámat betöltvén, megtorpanok, mint túlvilági ércekből öntött szobor-öntvény.

Tudósok jönnek vegyszerekkel, vizsgálják ércét a szobornak, de csődöt mond nagy kémiajuk, fejük csóválják és morognak,

ez nem vas, nem réz, bronz, arany sem, titokból van ez, mint az élet, ilyet nem olvaszt vasgyár, vulkán: ily ércet rejt az ősi Lélek.

Egy ismeretlen, ősi fényű örök Titokról elszakadtan küldöncnek jöttem, s eltűnök majd, ha üzenetem átaladtam.

Keresztyénség 100%-os gyümölcslelével

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”
János evangéliuma 15,1-5

Bizonyára sokan ismerik Louis de Funès Szárnyát vagy combját? című filmjét (1976), ahol a komikus egy éttermi kritikust alakít, aki csukott szemmel is meg tudja állapítani, nem csak azt, hogy éppen milyen ételt kóstolt meg, hanem, hogy az milyen összetevőkből áll. Nos, én valószínűleg nem válnék be ilyen kóstolónak, mert nem tudok túl részletgazdagon különbséget tenni az íznyalatok között, mindemellett amire mégis igen kényes vagyok, az a gyümölcslevek kérdése.

Volt olyan időszaka az életemnek, amikor minden reggel 100%-os gyümölcslevet öntöttem a müzlimre. Mióta megházasodtam, fölvilágosítottak, hogy létezik másféle reggeli is, de azért egy-egy óvatlan pillanatban még most is ezt készítem el a családnak. Ha gyümölcsleéről van szó – akár inni szeretnék, akár a müz-

limet föláztatni –, akkor az számomra csak 100%-os lehet. A 12%-os, vagy ehhez hasonló gyümölcsitalok számomra olyanok, mint ha műanyagot innék. A hozzáadott cukor émelyítővé teszi ezeket, a természetazonos aromák és színezékek egyáltalán nem kölcsönöznek természetes ízhatást, végül pedig a tartósítószeres – benem legalább is – a mumifikáció asszociációját váltják ki. Ha vendégségben vagyunk, feleségem néha oldalba is szokott bökní, hogy ne tanulmányozzam már olyan feltűnően a gyümölcsle dobozán az összetételt, egyszerűen igyam meg.

Epp így van ez a keresztyénséggel is. Vannak 12%-os hívők, akik telenyomják vallásos életüket keresztyénazonos aromával és színezékekkel, arcukról sugárzik az édes cukor nyájas mosolya, és hogy mindezt huzamos ideig fönntartsák, ödzkodnak minden változástól, ami a saját, vagy a gyülekezeti életüket illeti. Keresztyénségünk forrásául ne csak 12%-ban használjuk azt a gyümölcsöt, ami az „igaz szőlőtőn” termett, hanem egész életünk – a hétköznapi döntésektől kezdve egészen a magas teológiai gondolatokig – Krisztusban gyökerezzen! Ha ugyanis nem a Megváltót tesszük életünk középpontjába, akkor vallásunk kiüresedik, amit mások messziről meg fognak érezni. Ha azonban „Krisztusban maradunk”, úgymond 100%-osan, akkor olyan gyümölcslevet iszunk, illetve kínálunk másoknak, ami hathatósan csillapítja a lelki szomjat, föltölti a spirituális vitaminkészletet, és ráadásul finom is. Ma is az „igaz szőlőtőn” termett gyümölcs levéből igyunk, és így induljunk neki a napnak!

Mai Ige

„Adj számot gazdálkodásodról!” (Lk 16,2), avagy 4 esztendő történései:

Atvett összeg 2013. augusztus 1-jén: 12. 452.950	Atadott összeg lapzártakor 2017. július 20-án: 19.500.000	
Örvendetes dolgok, amik megvalósultak:	Félkész, elkezdett, folyamatban levő dolgok:	
- A kolostor takarítása, a vasajtók, lambériák, szemét eltakarítása	- A 30 regiszteres hangversenyorgona építésének folytatása, források keresése	
- Ifjúsági terem kialakítása	- A kriptarész urnafülkés temetkezési helyé alakítása	
- A templomi vetítőrendszer beszerelése	- Ötvöskönyiben aljzat-csere a templomban	
- Kivadár: kápolnafestés belülről	- A közösség tagjai között még távolságtartást érzékelek az egyes „rétegek” között, a „hierarchia” lebontása	
- Ötvöskönyi: új keresztút, a kápolnát övező és a környezet tisztán tartását nehezé tevő sövény eltávolítása	- Nehéz a társadalmi munkára ösztökélés	
- Tarany: mosdóblokk kialakítása a kórusrész alatt	- A fiatalok szolgálata a közösség irányában alig észlelhető	
- Tarany: egy 2009-ből származó, sikertelen pályázat miatti büntetés törlesztése, majd teljes rendezése a lakhatatlan plébániaépület eladásával	- A pályázati forrásokat nem keressük és nem aknázzuk ki	
- A Mártírok úti volt paplak eladása (A mindenkori plébános számára kiváló lakhatást biztosít a kolostor.)	- A leány-ifjúság liturgiába való bevonása (kis énekkar) várat magára	
- A kolostorban ferences emlékfolyosó kialakítása (kórus mellett), ill. szoba a ferences világi rend számára	- Liturgikus területen segédkezők toborzása	
- 2015. január elsején szerződés a plébánia és a Magyar Ferences Rendtartomány között, a kolostor épületének 50 évre történő „átadásáról” (kezelői jogokat kaptunk)	- Kapcsolattartás a sajtóval, önmagunk, életünk bemutatása	
- Plébánosi lakrész kialakítása a kolostorban	- A filiális egyházközösségeket nem, vagy csak alig sikerült a plébániatemplom közösségébe olvasztani	
- Kegytárgy áruda kialakítása, leválasztva a kereskedést az irodai munkáról	- Az elhasználdott nyílászárók cseréje a kolostorban	
- A kolostor folyosóinak és celláinak belső festése, a zuhanytálcák felszámolása a vezetékrendszerek részleges cseréje		
- Egyházközi könyvtár létesítése és kiegészítése Tarany filia könyveivel		
- Az egykori pince feltárása, kitararítása, Hajnal Zénó Emlékhely kialakítása		
- A kripta feltárása, kitararítása, az emberi porhüvely exhumálása és méltó eltemetése		
- Családi udvar kialakítása a kolostor mögött		
- Kondiszoba kialakítása a kolostorban		
- A kórházkápolna felújítása, szépítése		
- A kolostorban mosdóblokk kialakítása a déli traktusban		
- A sekrestye festése		
- Közösségek születnek: Ifjúsági énekkar, Timóteus Kör, Nyugdíjas Klub, Olvasókör, Karitás (új arculattal szolgál)		
- A felnőtt katekézések folyamatosak (ősztől tavaszig)		
- Állandó szentségimádás a kórházkápolnában		
- 400 hittanos, hittanos kirándulások ősszel és tavasszal, csocsóverseny, kézműves nap		
- Lelkes ministráns csapat (kirándulások ősszel és tavasszal)		
- Egyházközi kirándulások ősszel és tavasszal		
- 47 személyes Ikarus autóbusz, 9 személyes karitás kisbusz, utánfutó		
- CD-k hangzóanyagok, füzetkék kiadása		
- A Kereszt-út újság havonta 20 oldalon jelenik meg, egyre bővül a szerkesztői gárdája		
- A lektorok (felolvasók) csoportja is egyre népeesebb és gördülékeny a szervezése		
- Viszonylag kis létszámú, de roppant lelkes, önzetlen segítők az irodai ügyvitelben, a takarításban, virágzásban, több területen		
- Mozik novemberben és júniusban		
- A templombúcsúk méltó megünneplése kiállításokkal, előadásokkal		
- Naprakész, mindig frissülő honlap		
- Táborozások nyaranta az ország legszebb tájain		
- Kórházi beteglátogatók kiképzése és szolgálatba állítása		
Tettük mindezt szinte állandó kritika, ösztűz (feljelentések, rosszindulatú híresztelések) közepette. Ezúton köszönöm meg minden segítőt megbízható, odaadó szolgálatát. Isten fizesse meg jószágukat, szeretetüket!		

Fogyókúra

Nincs kellemesebb, mint mikor valami jó csak úgy van. Szépek vagyunk, gazdagok, sikeresek, és még szeretnek is bennünket. Minden és mindenki a lábunk előtt. Alatt. Nem kell érte tenni semmit, csak élvezni. Megélni. Irigykedik, aki ilyennek látja a másikat, kompenzál, aki ilyennek látatja magát.

Túloz Madách, amikor Ádám szájába adja, hogy „a cél a halál”, de abban igaza van, hogy „az élet küzdelem”. Abban pedig még inkább, hogy „az ember célja a küzdelem maga”. A küzdelem nem lehet megúszni. A hangya azért mászik fel a magas fűszálra, az oroszlán ezért üzi a gnút, az ember ezért épít házat, természet búzát, és szaporodik. Már azokon a helyeken, ahol még nem szokás mérlegelni, hogy egy gyermek mennyibe, mekkora lemondásba, vagyis mekkora küzdelembe kerül.

Azt mondják az öregek, hogy a fiatalok nem akarnak és nem is tudnak dolgozni. Ezt egyrészt mindig mondták, másrészt ez így nem is igaz. Egyik tud is, akar is, a másik meg nem. Linkek, ostobák és lusták mindig voltak. Olyanok, akik egy éjszaka elkártyázták az ösök birtokát, olyanok is, akik csak az árokpárt tisztítására voltak alkalmasak, meg akik inkább az agyukutatásra.

De itt valami másról kezd szólni az élet.

Arról, hogy egész antiküzdelem iparág épült ki, amelyik azzal hiteget, hogy elérhető áron meg tudjuk úszni az erőfeszítést. Ülünk a jakuzziban, csokit, pörköltet vagy hamburgert falunk, eközben csoda dolgokat használhatunk, amelyekből izmosodunk, megtanulunk angolul, és le is fogyunk. Belépünk bután és kövéren, kilépünk okosan és soványan. Közben bugyogtatjuk a testünket.

Most például olyan hormongyógyszer fejlesztése folyik, amelyik az egereknél már használ. Ha megesszük egy csomó zsíros ételt, és beadják nekik ezt a hormont, nem híznak meg, és nem lesz semmi bajuk. Még kettes típusú cukorbetegségük sem, ami amúgy az egereknél csak akkor fordul elő, ha pechükre laboratóriumban születnek. Mindenki gyorsan átlátja, hogy a hormonos fogyókúrában mi a jó. Nem kell megmozdulni, lehet zabálni, nincs pótháj és nincs felelősség. Első ránézésre remek. De mi van a másodikra? Mondjuk a fogyókúrában az a rossz, hogy küzdelemmel jár, lemondással, éhezéssel, fáradtsággal. És az a jó, hogy mindez így együtt van. Ettől ember az ember. Meghatározza mit akar, és megpróbálja megcsinálni. Végigcsinálni. Ha sikerül, akkor boldog, büszke. Örül. Ez a küzdelem jutalma. Az antiküzdelem iparág ezt a jutalmat veszi el tőle, miközben maga remekül keres. Legalább neki van öröme.

A képlet lassan az egész civilizált világra értelmezhető. Képzelnék el, hogy Európa, az Egyesült Államok vagy Kanada élhetetlenné válik, és el kell indulnia kelet felé. Oda, ahonnan most éppen érkeznek. Vajon hányan érnének el odáig gyalog, tengeren evezve, olykor étlen-szomjan? Hányan lennének alkalmasak, képesek arra,

hogy végigküzdjék? Lassan nem találni katonának valót, már az orosz hadseregbe sem, mert a fiatalok fizikailag alkalmatlanok, a gyermekkorukat a számítógép előtt, majd goapartikon töltötték. Akik meg kigyúrták magukat, és úgy néznek ki, mintha kemény legények volnának, a napon állva elájulnak a sok fehérjétől. De minek is a testi erő, az állóképesség? A jövő háborúja úgy zajlik majd, hogy két szobában ülnek a katonák, mögöttük a vezérlő tábornok, és mondja, hogy milyen koordinátára mikor kell megnyomni a gombot. A képernyőről leolvasható a halottak száma. Semmi piszok, semmi felelősség, csak a kellemes légkondi. Ha eltéveszted a koordinátát, legfeljebb levonnak a fizetésedből.

Az antiküzdelem ipar már azon dolgozik, hogy ne kelljen udvarolgatni, alkalmazkodni, szeretni sem. Előbb-utóbb lesz olyan, társaságba is vihető műtárs, amelyikről észre sem fogják venni, hogy nem igazi. Talán okosabbakat is mond az igaziaknál. Hogy mindebben hol lesz a jutalom, vagyis az öröm helye? Azt majd a pszichológusok és életvezetési terapeuták megmondják. Nehogy már egyedül kelljen megoldanunk!

Hanthy Kinga

Átvétel a Magyar Időkből

Csukás István:

Ülj ide mellém

Ülj ide mellém, s nézzük együtt az utat, mely hozzád vezetett.
Ne törődj most a kitérőkkel,
én is úgy jöttem, ahogy lehetett.
Hol van már, aki kérdezett,
és hol van már az a felelet?
Leolvastotta a Nap
a hátamra fagyott teleket.
Zötyögött a szívem,
de most szeretem az utat,
mely hozzád vezetett.

LÁZÁR ERVIN:

AZ ÉLET TITKA

Gyerekkoromban, az alsórácegresi nagyszederfa alatt hallottam egy történetet. Nem hinném, hogy abban a pillanatban, amikor elhangzott, megértettem volna minden ága-bogát. De a gyerekkorban hallott történetek együtt növekszenek velünk: virágot hoznak, kiteljesednek, gyümölcsöt érlelnek. Semmi más nem kell hozzá, csak meg kell őrizni őket. Én őrizgettem máig, éppen itt az ideje, hogy elmondjam.

Élt Rácpácegresen két család. Rácpácegresiek és Pácpácegresiek. Mind a két családnak tizenkét fiúgyermek volt, úgy nagyjából egyidősek. Csak a természetük volt nagyon különböző, mert Rácpácegresiéké jókedvű, összetartó család volt, csak úgy zengett a házuk a nevetéstől. Pácpácegresiéké meg ordító, zörgős, tohonya, csak úgy zengett a házuk a veszekedéstől.

Egy bizonyos napig. Mert azon a napon maga elé hívatta mind a tizenkét fiát Rácpácegresi is, meg Pácpácegresi is. Azt mondta Rácpácegresi a tizenkét fiának: – Ahhoz, hogy derék emberek legyetek, nem árt megtudni, mi az élet titka. Az élet titkát az Óperenciás-tengeren túl őrzik egy nagyszakállú öregember. Az Üveghegy tetején lakik egy háromszázhatvanöt tornyú várban. Oda kell eljutnotok. De ezer veszély leselkedik rátok, csak akkor juthattok el hozzá, ha nem hagyjátok cserben egymást soha. Közben a másik házban Pácpácegresi beszélt a fiaihoz:

– Az élethez szerencse és sok kincs kell – mondta nekik. S a szerencse és kincsek tudója egy nagyszakállú öregember az Óperenciás-tengeren túl. Ott lakik az Üveghegyen egy háromszázhatvanöt tornyú várban, őhozzá kell eljutnotok minden áron, s azután már semmi gondotok se lesz, éltek, mint Marci Hevesen. Csak hát nehéz odajutni, nem ártana összefognotok, legalább arra a kis időre, amíg odaértetek.

Akkor aztán egyenként elővették a fiaikat, és mindegyiknek elmondták a feladatát. Nem állt sokból. Tizenkét elágazása van az erdőn át vezető útnak, az első fiú megjegyzi, hogy merre kell menni az első elágazás után, a második a másodikát kapja, és így aztán mind a tizenkét elágazásnál tudja valaki, hogy merrefelé kell továbbmenni. Egyszerű ez, nem? Minden fiú kapott egy szerszámot, mindegyik tartsa rendben a magáét, ne hagyja megrozsdásodni, elkallódnia, mert amikor odaérnek az Óperenciás-tengerhez, akkor bizony ott hajót kell építeni, s akármelyik szerszám hiányzik, nem sikerülhet a hajóépítés. Aztán áthajózni az Óperenciás-tengeren, elgyalogolni az Üveghegyig. S ott csak akkor nyitja ki a kaput a nagyszakállú öreg, ha elénekelnek neki egy dalt. A tizen-

két fiú megtanult a dalból egy-egy sort, nem lesz ott hiba, ha odaállnak a várkapu elé, tizenketten el tudják énekelni az egész dalt.

Na, nekiindult mind a két csapat, a Pácpácegresiek már a második elágazásnál összevesztettek. Mit is mondott az apám? – ráncolta a homlokát a második gyerek. – Jobbra vagy balra? Valamerre csak nekiindultak. De az egyik fiú ivócimborákat talált egy kocsmában, velük maradt, a másik lakodalmas nép közé keveredett, a harmadik elment zsoldosnak. Már csak kilencen vagyunk – mondta dühösen a legidősebb, és eldobta a nehéz kalapácsot, amit rábízott az apja, és sorsára hagyta testvéreit. Sose jutottak el, nem az Üveghegyig, az Óperenciás-tengerhez sem.

De a Rácpácegresi gyerekek nem hagyták magukat. Tudták az utat, megbirkóztak éhséggel, szomszárúsággal, felépítették a hajót, tépték őket viharok, szelek, de átjutottak a túlsó partra, ha valamelyikük megbetegedett, ápolták, aki elvesztette reményét, azt megvigasztalták – s egyszer csak ott álltak az Üveghegy előtt, a háromszázhatvanöt tornyú vár előtt. Nekifogtak énekelni, az első elénekelte az első sort, a második a másodikát, mikor a dal végére értek, újrakezdték, harmadik éneklésre tudták mindannyian az egész dalt, énekeltek boldogan. A kapu kitérült, ott álltak a nagyszakállú öreg előtt.

Az alsórácegresi Nagyszederfa alatt abbahagyta az öregember a mesélést. Mert amíg el nem felejttem, el kell mondanom, hogy ezt a mesét az alsórácegresi Nagyszederfa alatt egy nagy szakállú öregember mesélte nekünk. – És mi volt az élet titka? – kérdeztük tőle kórusban. – Ezt kérdezték a fiúk is, de az öregember azt mondta nekik: “Hiszen már tudjátok!” – Akkor legalább a dalt énekelje el – kérleltük ott a Nagyszederfa alatt, de csak mosolygott. – csak jól jegyezzétek meg azt az egy sort – mondta.

Ebből gondoltam, hogy egyszer majd nekem is ott kell állnom az Üveghegy előtt, és el kell énekelnem azt az egy sort. Most már, idők múltával, azt is tudom, hogy arról szólt a mese, hogy a világban mindenkire rá van bízva valami. Valami nagyon fontos, amivel el kell jutni az Üveghegy elé, s aki az Üveghegy elé akar jutni, annak ismernie kell testvérét, anyját, nagyapját, tudnia kell, hogy az Üveghegy vára mindenki előtt nyitva áll, csak szeretet és tiszta szív kell hozzá.

*Enyém az édesanyám.
Enyém az édesapám.
Enyéme a testvérek.
Enyéme a barátok.
Enyém amit tudok.
Enyém amit érzek.
Enyém amit hiszek.
Enyém amit remélek.*

*Enyém amit szeretek.
Enyém ami történt.
Enyém ahol jártam.
Mielőtt nekem adtat őket,
minden a Tiéd volt.
Visszaadok mindent Neked,
és a Miénk lesz.*

Horváth Ferenc SJ

Hekler Melinda: A legrosszabb generáció?

Az Y generációt sokan, sokszor szidják, mondván, önző, egocentrikus és lusta emberek alkotják.

Vajon tényleg ez lenne a valaha élt legfelelősebb nemzedék, melynek tagjai csak a pénzt veszik ki szüleik zsebéből? Ha tetszik, ha nem, itt vannak köztünk, egyre nagyobb tért követelnek maguknak, és tíz év múlva a felső vezetők 60 – 70% az Y generáció szülötte lesz.

A generációelmélet két amerikai szerző Willam Strauss és Neil Howe nevéhez fűződik. Szerintük a történelem az egymást követő generációk története, és minden nemzedék tagjai nagyon hasonló világlátással és értékrenddel rendelkeznek. Egy ember élete körülbelül 80 év, ez alatt összesen négy generációváltás történik. A húszévente bekövetkező váltások minden évszázadban ugyanabban a sorrendben zajlanak le. Az első időszakban az intézmények erősek, az egyének gyengék, a második húsz évben megtörténik az ébredés, melynek során az egyének az autonómia nevében megkérdőjelezzik az intézményeket. A harmadik generáció életében az intézmények meggyengülnek, erős individualizmus következik be. A negyedik generáció alatt elkerülhetetlen jelenség a válság, s ennek nyomán az intézmények újraértelmezése. Strauss és Howe szerint minden időszaknak megvan a saját embertípusa is. A válság vége felé született generáció a „profétáké”, akiknek az erősségei az értékek. Őket követik az ébredés idején született, szabadságszerető „nomádok”, majd a vagyongyarapító, közösségépítő „hősök”, s végül az újabb válság idején született „művészek”.

Évjáratok

A ma élő emberek többsége az X, az Y, illetve a Z generáció szülötte. Az X generáció képviselői a XX. század „nomádjai” az 1960-as, ’70-es években születtek. Az ő életük már a világháborúk után kezdődött, de szüleik még elszenvedték a nagy világgéseket („veteránok”). A digitális technológia vívmányaival még fiatal korukban találkoztak, de közel sem annyira otthonosan mozognak ebben a világban, mint az őket követő Y és Z nemzedék tagjai. A szakirodalom az X generációsokat digitális bevándorlóknak nevezi, szemben az Y-os és Z-s digitális őslakosokkal. Az X nemzedék tagjai még képesek voltak akár tíz, húsz vagy akár harminc évet is ugyanazon a munkahelyen dolgozni. Egy Y generációstól már két év is ritka teljesítménynek számít. Természetesen egyetlen nemzedéknek sem az összes tagjára jellemzőek ugyanazok a tulajdonságok, de az Y generáció tagjai a globalizáció és az internet elterjedése miatt minden eddigi nemzedékhez képest több közös tulajdonsággal rendelkeznek, homogénebb csoportot alkotnak a kutatók szerint.

Narcisztikus emberek

Mivel szüleik túlságosan bátorítók és túlféltők voltak, a tipikus Y-os önző, figyelemhiányos, lusta, önrendelkező és önimádó a kutatási eredmények szerint. Extrém módon éhes a visszajelzésre, hiszen egy olyan világban szocializálódott,

ahol mindent rögtön megkaphatott. Megrendeli az új tornacipőt, villámgyorsan lájkolják a képeit, egy perc alatt lefoglalja a nyaralását. Mindezekről azonban nem boldog. És éppen ez a baja e generációnak. Mi az oka boldogtalanságuknak? Egyszerű: elvárásaik meghaladják a realitást. Szüleik rossz nevelési módszerének következtében sokkal jobban odafigyelnek magukra, mint a korábbi nemzedékek. Lakásuk tele van olyan képekkel, amelyeken ők szerepelnek, lépésszámlálóval figyelik napi teljesítményüket, de kevésbé elkötelezettek a közügyek iránt. Ők máshogy értelmezik a ranglétrát, mint elődeik. Ha valami nagyon nem tetszik nekik a munkahelyükön, küldenek egy levelet egyenesen a cégvezetőnek. Nem hisznek kevésbé Istenben, mint az előző generációk, de templomba sokkal ritkábban járnak, mert bizalmatlanok a nagy, intézményesített keretekkel szemben.

Y-os kincsek

Ugyanakkor talán ez a valaha élt legtoleránsabb generáció, aminek legékesebb példája, hogy ők választották meg Barack Obamát, az Egyesült Államok első színes bőrű elnökét. Fontos számukra a munka és a család/magánélet egyensúlyának megtalálása, ami szintén nem volt jellemző az őket megelőző nemzedékekre. Egy friss kutatási eredmény szerint, egy átlag X generációs évente egyszer igényli az értékelést a főnökétől, ezzel szemben egy tipikus Y-os hetente többször szeretne visszacsatolást kapni a munkájáról, teljesítményéről. Szerencsére nemcsak a pozitív értékelést, hanem a kritikát is jól kezeli, mert szeretne fejlődni, és ebben nagyon motivált. Fontos számára a környezetvédelem, mindent megtesz ökolábnyma csökkentéséért. Szeret csapatban dolgozni, ahol jó szociális képességeit kamatoztathatja. Kreatív, különleges, és nagy meggyőző erejével képes hatni a környezetére, optimista, hisz egy szebb jövőben, és tenni is szeretne érte. Az új élmények megszerzését sokkal többre tartja az anyagi javak gyűjtögetésénél. Bár – főleg Amerikában – felsőoktatási tanulmányainak költségei soha nem láttott magasságokba szöktek, kevesebb adóssága van, mint az idősebb generációknak ebben az életkorukban.

Az Y generáció a munkaerőpiacon

A problémák a munkakeresésnél elkezdődnek. Ha a szülői ház ismerős melegét, a „mama hotelt” nagy nehezen feladva az Y generációs fiatal állásinterjúkon próbál szerencsét, visszajelzés híján hamar elmegy a kedve a munka világától. Ha végül munkához jut, a multinacionális cégek nem jelennek ideális környezetet számára, hiszen ott csak kevés figyelem jut rá, így nem érzi értékesnek magát, könnyen elvész. Olyan helyen szeretne dolgozni, ahol hatni tud. Nem a magas fizetés mozgatja, inkább ingyen ebédet és babzsák foteleket szeretne. Még ha mindez meg is valósul, akkor sem lesz boldog. Simon Sinek amerikai szerző szerint az Y generáció tagjai többnyire a rossz szülői nevelési adatai. Folyton azt hallották otthon, hogy különlegesek, és mindenre képesek, míg az X generáció képviselőinek a szülei (azaz a második világháború idején születettek) sokkal óvatosabban gyermekük jövőjének felvázolásakor. Az Y generációsok a szülői házban magukba szívták, hogy bármit elérhetnek az életben, de mindez a gyakorlatban hamar megdőlni látszik.

Amint kilépnek a nagybetűs életbe, rádöbbennek, hogy nem is olyan különlegesek, mint amilyenek érezték magukat, és az anyukájuk sincs ott mellettük, hogy megvédje őket. Adig stabilnak látszó önképük egy pillanat alatt összeomlik. A tudósok szerint alacsony az önértékelésük, nehezen kezelik a stresszt és türelmetlenek, hiszen nem szoktak hozzá szükségleteik késleltetett kielégítéséhez. Sinek szerint ez a generáció akkor lesz boldog, ha megtanulja, hogy az igazán értékes és nagy hatást kiváltó eredmények időigényesek. Szerinte a többi generációnak egyenesen meg kell akadályoznia, hogy az egész nemzedék úgy nőjön fel, hogy nem talál igazi örömet az életben, sohasem teljesedik ki a munkában, és végig sodródik az életén. Ennek ellentmond, hogy e nemzedék tagjai nagy arányban fontosnak tartják, hogy értéktelentő munkát végezzenek. Tehát lehetséges, hogy 10 – 20 év távlatából még boldogtalannak, elégedetlennek tűnnek, de negyven év munka után lehet, hogy sokkal egészségesebbek lesznek, mint elődeik.

Ördögi kör

Az Y generációsok szülei egész életüket keményen végig dolgozták. A fiatalok azt látják, hogy mindezért nagy árat fizettek, tönkremente egészségileg, kiszolgáltatottá váltak a munkaerőpiacon. Az Y generáció tagjai már nem hajlandók erre, nem akarnak „robotolni”, magától értetődik számukra, hogy karriert érnek el, jól keresnek, két évente előléptetik őket, akár kiemelkedően dolgoztak, akár nem. Hiába könnyíti meg azonban a technika az életüket, e nemzedék olyan világban vált felnőtté, ahol örökké sietnie kell, önmegvalósítani, karriert építeni. Pontosan e tulajdonságuk miatt vannak akarataik ellenére is fokozottan kitéve a munkahelyi pszichoterrornak. Egy érdeklődő világban élnek, ahol ha nem igyekeznek, elveszítik értéküket, és partvonalra kerülnek.

A közösségi média hálójában

Amikor meglátjuk, hogy felugrott egy üzenet a telefonunkon, tudjuk, hogy valakinek eszébe jutottunk, ennek örülünk, és agyunk dopamint termel. Dohányzáskor, alkoholfogyasztás alkalmával vagy szerencsejátékozás közben is dopamin termelődik a szervezetünkben, mely súlyos függőséget okozhat. Tíznyolc éves kor előtt éppen ezért minden ilyen „szer” használata tiltott, de egy bizonytalanságban szenvedő kamasznak ki tiltja meg, hogy facebookozzon? Az Y generáció egy része máris szenved a függőség következményeitől, sőt kutatások sora igazolja, hogy akik napi szinten sok időt töltenek a Facebookon, nagyobb arányban lesznek depressziósok, mint kevesebbet facebookozó társaik.

A Pán Péter-szindróma

Társadalmi beilleszkedésük elemzése alapján született meg – az ismert meseregény felnőni nem akaró főszereplőjének alakját felidézve – a „Pán Péter-szindróma” fogalma, mely arra utal, hogy ez az első generáció, amely késleltetetten lép be a munkaerőpiacon. 25-30 éves felnőttek még szüleikkel élnek, igénybe veszik ennek komfortját, minden szolgáltatását, a ruháik tisztántartásától kezdve a takarításig. Egy részük az egyetem elvégzése után úgy dönt, megszerez még

egy diplomát, hogy tovább élvezhesse a szülői házkényelmét egy társadalmilag is preferált életforma (élethosszig tartó tanulás) mögé bújva. Kérdés, hogy a Pán Péter-szindróma mennyiben a munkaerőpiac helyzetének következménye – az nem képes felvenni a fiatal diplomásokat -, és mennyiben az életmód elterjedésére vezethető vissza. Az európai oktatási statisztikák azt mutatják, hogy a felsőoktatási képzési helyek száma sokszorosa az új álláshelyek számának. Egy amerikai kutatás szerint huszonöt évvel ezelőtt a harmincévesek fele már házas volt, és volt legalább egy gyereke. Ma a harmincévesek mindössze tizenhárom százalékról mondható el ugyanez. A jelenség egyik oka, hogy e generáció tagjai látták, hogy szüleik fiatal korban kötött házasságainak nagyobb része válással végződik, így úgy érzik, semmi okuk elsietni a dolgot. Az amerikai Urban Institute kutatási eredményei szerint negyvenéves korára az Y generációs nők harminc százaléka szingli marad, és a férfiaknál sem jobb a helyzet.

Generációs irigység

Amerikában a Time magazin Y generációt megjelenítő hírhedt 2013-as címlapja (The Me, Me, Me generacion) olyan negatív értékítéletet mélyített el, amelynek jelenléte – bármilyen nehezen kezelhető is az Y generációsok – minden társadalomban ártalmas lenne. Éppen e miatt az elmúlt néhány évben egyre inkább kezdenek felerősödni azok a hangok melyek védelmükbe veszik az Y generációt. Hiszen ennek tagjai is csak annyira önzők, és csak annyira nagy elvárásokkal és önhiúsággal mennek neki az életnek, mint bármely húszéves fiatal, amióta világ a világ. Az Y-osok védelmezői szerint ez egy örök érvényű generációs dinamika, amelyet a szociológusok 50-70 évvel ezelőtt még nem vizsgáltak meg, ezért most az első részletesen kutatott generációt tüntetik fel rossz színben. Kelly Williams Brown Y generáció – szakértő a TED – en elmondott előadásában rávilágít, hogy egyetlen közös tulajdonsága van e generáció tagjainak: a fiatalságuk. Ezért lehet irigykedni rájuk. Brown azt is

kiemeli, hogy e nemzedék nagy része éppen a 2000-es évek elején kezdődő gazdasági válság idején került ki a munkaerőpiacra. Hogyan lenne hát bennük bizalom, ha felnőtt életük magányos ösvényén lépdelve a létbizonytalanság volt az első élményük? A már említett Time – cikk szerzője szerint e generáció azért különleges, mert szembe mer szállni a nála nagyobbakkal: bloggerek az újságokkal, startupok a multinacionális vállalatokkal, terroristák nemzetekkel, youtuberek a hollywoodi filmstúdiókkal. Ez kimondottan félelmetes és idegen az idősebb generáció képviselői számára. Nem csak a legnagyobb létszámú generációról beszélünk, de valószínűleg az utolsóról, vagy a valaha volt egyetlenről, amely ennyire homogén. Az y-osok csak annyira nagyon különböznek az előttük lévő generációk képviselőitől, amennyire hatalmasat változott a világrend az utóbbi 30-35 évben a pszichológiai felvilágosodás, az internet és a hiperlinkelt cyber – élet következményeképpen. Az „Én!, Én! Én! „ generáció nem rosszabb vagy jobb, mint az előttem lévők, mert azoknak csakis egyenes ágú önmagukból következő folytatása lehet. Ezúttal így sikerült.

Átvétel a Szív újságából

GYURKOVICS TIBOR:

A csapat becsülete

Gyermekkoromban (hol is másutt? Lassan úgy van az ember, hogy mindent a gyermekkorából származtat. Ez a kiindulópont – legyen az tanya, kisváros, előkelő gimnázium vagy *bujdosott bunker* –, mint valami szörnyű és főséges táncban, tangóban, csak innen tudja megtenni a szállongó lépéseit az igazság felé. A gyermekkorban minden megtörténik. Csak utóbb rá kell jönni. Innen a kiindulópont szerelmeink, eszméink, harcaink felé. Mert még nem szabták ránk a felnőttek erőszakos játékszabályait? Vagy egyszerűen marhák és ideológiátlanok voltak? Vagy csak tiszták? Lelkendezők?)

Szóval... gyermekkoromban volt egy csapatunk. Aféle harci csapat, egyszerűen arra szolgált, hogy együvé tartozzunk. A Rákospatak partján. Kidüllesztett mellet járjunk, csatajeleneteket rögtönözzünk (miközben rajongva és ámuldozva figyeltük az égszínkép bombázókat a még kékebb égboltozaton), hadinaplót vezessünk, kifigyeljük gyönyörű Várady Ilonka vagy Bangha Edit gyönyörűsége tíz éves hajadonok lépteit és őzbarna szemét, szóval az volt a lényege, hogy együvé tartozunk.

Tartoztunk is mi együvé, ahogy csak lehetett, ameddig lehetett. Az erősebb volt az erősebb, az okosabb az okosabb, tulajdonképpen gyermekded demokráciában leledztünk, az értékek természetes rendjében, egyik parancsnok lett, másik közlegény, de lelkesen. Együtt volt a csapat, nem kellett külön iskolatanács, se Sandokan, de még talán Isaura sem.

Magunk közt intéztünk mindent, *mondom*, valami tündéri demokráciában.

A Rákospatak partján éltünk, emlékezetem szerint a csapat neve is „Rákos” volt, nem Rákosi, félreértés ne essék, hol volt ő még akkor közülünk! Na, a rákosparti „Rákos” csapat élte is a maga csapat- és egyéni életét, vígan, szerelmesen (különös tekintettel a hasonkiskorú leányok tekintetére), a Rákospatak innenső és túlsó oldalán, attól függött, honnan szemléltük, midőn fölmerült a rettentő kérdés, kié is a Rákospatak! A bal oldaliaké vagy a jobb oldaliaké? Mondanom se kell, hogy nem politikai-parlamentari irányzat szerint, hanem egyszerűen földrajzilag. Kik jönnek át, vagy kik mennek át? Kik az innensők, kik a túlsók? (Mondom, hogy minden a gyermekkorból származik!) Emlékezetem szerint a város felé esett öt vitéztág, a határ felé hat vitéztág.

El is verekedtünk, bunyóztunk ezen egy darabig, kedves, emberi csíhi-puhival, s ki nem nyomva egymás szemét, végül mindig valami öklendeztető békepipát elszívva (száraz kukoricalevél volt a magunk faragta szűk pipákba belegyömöszölve), mélyen meghajolva elbúcsúztunk egymástól, de a többi csapattal szemben mindig egységesek voltunk. Ilyenkor megszűnt a jobb és bal oldal, túli, inneni különbségtetés, mert mi egy csapatba tartoztunk, a Rákos-csapatba, s akkor életre-halálra, váll-váll mellett rohamoztuk – példának okáért a csősz kunyhóját vagy a gyeptéglázók budiját.

Hiszen végeredményben igencsak szerettük egymást. Eldemokráciáztunk volna ki tudja meddig, ha egy

alkalommal meg nem jelenik a túlsó parti csapat egyik tagjának a tagbaszakadt édesapja. S nem ordít reánk:

– Mit képzeltetek ti? A fiamat nem vésztétek be a vezetőségbe (így mondá), s hallom, hogy a „Rákospatakért” kitüntetéset sem akarjátok neki megadni? (Mögötte állt a fiú, rákostalanul.) Az én fiam, az én fiam... – és ekkor komoly könnyeket hullatott ezen apa, hogy a komoran egybegyűlt gyereksereg meghatódjék. – Majd meglátjátok, majd meglátjátok... – rázta öklét a jótét apa és elrohant. Mi annyira megrendültünk, hogy egy hét múlva fűszálakból és csöppnyi babérlevelekből fontunk egy koszorút a fiának (aki egyébként rendes és fél-málé gyerek volt, és jobban szegyelte a kitüntetéset, mint az eddigi jól megérdemelt és bevált sorsát), persze, finom ténylepényt is kevertünk a fűszálak közé, hogy olyan volt, amikor a fejére tettük, mintha az ülépére tettük volna – hiszen a gyermeki kedély huncut, és igazságra szomjazik. Ő maga égette el a „fanyar” kitüntetéset egy következő nyári éjszakán. Bölcsen úgy fejezte ki magát: „Övön alul kaptam a kitüntetéset.”

A másik nagy eset még övön alulibb volt, valóban a derék alatt.

Nem akarok gyermekfilozofálni, de tessék elhinni, hogy a legnagyobb baj a személyi sérelem. Ebből áll a világ. Én nagyobb voltam, nekem nagyobb van... én jobban értem... én áttekintem... én... nem vagyok az, akinek te mondasz... – és így tovább.

Egy időben nagyon tagadtuk a személyiség jelentékeny szerepét, a Plehanov szerintit, mert Sztálin nagyon nem szerette, hogyha a személyiség előtérbe kerül az osztályerőviszonyok rovására – a történelemmagyarázatban. A történelemben – a jelek szerint – jobban elviselte. Egész magas fokra fejlesztette a személyiség szerepét a történelemben. Hiába, az elmélet és a gyakorlat nem mindig esik egybe.

A kétoldali Rákospatakon egy böhöm nagy szöke meg egy közép magas sötéthajú fiú osztozkodott volna. Ha lett volna külön jobb-Rákospatak, meg bal-Rákospatak. De nem volt! Csak az egységes, nagybüdös, királyok-szaggatta, jobbagy-nyomorította Rákosi rétek. Az egyik azt mondta, hogy ő nem mondta, amit a másik mondott, aztán a másik azt mondta, hogy ő neki nem rojtos a gatyája... Uramisten! Gyapálták egymást, rendben is van. Ezért van a gyapa. Am bekapcsolódtak külön bokszolók, akik már nem nézték, hogy ütnek, akár saját színvonaluk alá. Öv alá. Amikor megszűnik a csapat. Még azt is eltalálták, amiből egyáltalán csapatot lehet létrehozni.

A Rákos-csapat már-már felbomlóban volt – meg múlt is az a bizonyos ifjúság –, mikor egy rákosréti ifjú – talán én magam? – elének ugrott és leszögezte a társaság-csapat fönmaradásának súlyos törvényeit: Nem szerencsés, ha csapaton kívüli emberek nyakába varrjuk belső vitáink eldöntését.

Bármilyen harci helyzet adódik, övön alul – nívótlanul, silányul – verekedni nem szabad. Erről is megítélik magát az egyletet, a csapatot, tulajdonképpen kint és bent – az egész Magyarországot. Tessék tisztességesen verekedni.

Akkor is össze kell tartani, ha nem tartunk össze. Ez a csapat becsülete.

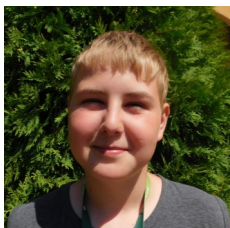
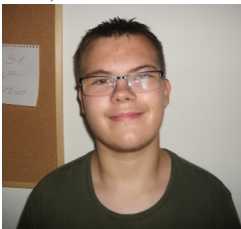
Forrás: Magyar Nemzet, 1987. március 7.

Akik a Szentlélek eljövételére várnak

Nevem: Bogdán László Én első osztályos koromtól hittanos voltam és az is vagyok mai napig is. Igaz, hogy nem mindig vagyok jó kisfiú a hittan órán és nem is annyira tanulok jól, de azért el járok templomba, táborkba. Hogy miért szeretnék bérmálkozni? Mert, ha már első osztályos korom óta jártam hittanra és templomba, és áldoztam is, akkor már a bérmálást sem hagyhatom ki. Meg hát a tovább tanulásom is egyházi iskola lesz (Csurgó, Nagyváthy János Gimnázium és Szakgimnázium).

Subosits Máté vagyok, 8. osztályos, végzős tanuló. A Bárdosban jártam iskolába, jövőre pedig Csurgón fogok tanulni a Kolpingban, családi gazdálkodó szakon. Mivel Segesden lakom, mostanában oda járok templomba, mert közelebb van hozzánk. Örülök, hogy van hitem, hogy a jó Istenhez bármikor fordulhatok. Várom, hogy megélhessem a bérmálás szentségét.

Kiskó Marcellnak hívnak Nagyatádon lakom. Nagyon szeretek hittanra és hittanos kirándulásra járni, meg hittantáborba is. Amióta a Lóránt atya itt tartózkodik azóta már rengetegszer voltam kiránduláson és az idei tábor lesz nekem a 4. Szeretném bérmálkozás után is folytatni hitem gyakorlását.

Szép Konrádnak hívnak, Nagyatádon élek szüleimmel és két testvéremmel. Szeptembertől a Kolping Szakközépiskolában fogok tanulni Csurgón. Úgy gondolom, hogy a bérmálás szentségének felvétele nagyon fontos azon az úton, amin haladni szeretnék. Szeretném megkapni Püspök atya közbenjárásával Istentől és a Szentlélektől azt az erőt, mely biztos támpillére lesz egy mélyebb és tisztább kapcsolatnak köztem és Isten között.

Frank Viktória vagyok. Barcsra szeretnék továbbtanulni a Széchenyi Ferenc Gimnáziumban angol-magyar, kéttannyelvű irányban. Nem tudom, hogy miért akarok bérmálkozni.

Iharosi Péter vagyok, 6 osztályos gimnáziumba járok. Érettségi után az ELTE Természettudományi Karára szeretnék járni. Úgy tervezem, hogy csillagász leszek, ugyanakkor másodállásban vagy hobbiból írni szeretnék. Azért szeretnék bérmálkozni, hogy velem lehessen a Szentlélek az életemben és természetesen mindent meg akarok tenni, ami az üdvözüléshez szükséges.

Csordás Dávid vagyok. 2002-ben születtem. Az Árpád Fejedelem Általános Iskola végzős tanulója vagyok. Középiskolába Csurgóra megyek, a Kolping Nagyváthy János Szakközépiskolába. Régóta járok ministrálni. Ősszel én is szeretnék bérmálkozni társaimmal együtt, s ezzel teljes jogú tagjává válni egyházunknak.

Mórel Sára vagyok, húgommal és szüleimmel élek Nagyatádon, egy családi házban. Kéttannyelvű iskolába megyek továbbtanulni, Barcsra, ahol kollégista leszek. Azért szeretnék részesülni a bérmálás szentségében, hogy vállaljam a krisztusi életet és küldetést.

Vajda Izabella vagyok, 14 éves, Nagyatádon élek. Az Ady Endre Gimnáziumban végzem tanulmányaimat. Hogy miért szeretnék bérmálkozni? Azért szeretnék, mert ez egy újabb fokozata a vallásomnak, hitemnek. Családom is hívó, katolikus, így nem volt kérdéses, hogy gyakoroljam-e vallásomat, amit életem különböző területein fogok hasznosítani, s melyet később saját családomnak adok át.

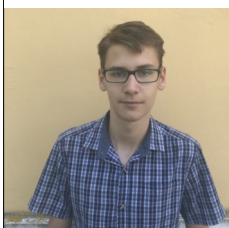

Szantner Tamás vagyok, az Ady Endre Gimnázium egyik tanulója. Azért szeretnék bérmálkozni, hogy erőt kapjak életem további részéhez. Majdan az Esztergomi Szemináriumban szeretnék továbbtanulni.

Illés Kingának hívnak. A Kaposvári Táncsics Mihály Gimnázium történelem szakán folytatom szeptemberből tanulmányaimat. Azért szeretnék bérmálkozni, hogy a hitemet egy újabb szintre emeljem.

Suri Gabriella vagyok. Azért szeretnék bérmálkozni, mert úgy vélem ez egy nagyon fontos pillanata egy keresztény embernek. Ahogy tanultuk órákon is ilyenkor Szentlélekkel keresztelkedünk. Emellett már a legtöbb osztálytársam volt bérmálkozó, ezért én se szeretnék kimaradni, főleg hogy katolikus iskolába járok.

Drávecz Gábor vagyok, a Nagyatádi Bárdos Lajos Általános Iskolában tanulok. Továbbtanulni a Kaposvári Táncsics Mihály Gimnáziumban fogok. Azért szeretnék bérmálkozni, mert elszeretném érni a teljes életszentséget, hogy kiteljesedjen a keresztény vallásos életem.

Drávecz Gergő vagyok, a Nagyatádi Bárdos Lajos Általános Iskolában tanulok. Továbbtanulni a Nagykanizsai Zsigmond Vilmos Szakképző iskolában fogok. Azért szeretnék bérmálkozni, mert ezáltal közelebb szeretnék kerülni Istenhez és az egyházhoz. Egyébként a piarista kollégium lakója leszek.

Gara Jankának hívnak. A Kaposvári Táncsics Mihály Gimnáziumban folytatom tanulmányaimat német tannyelvű osztályban. Azért szeretnék bérmálkozni mert a családban mindenki bérmálkozott.

*Lélegezz bennem, Szentlélek,
hogy arról gondolkodjam, ami
szent.
Irányíts engem, Szentlélek,
hogy azt cselekedjem, ami
szent.
Vezess engem, Szentlélek,*

*hogy azt szeressem, ami szent.
Erősíts meg engem, Szentlélek,
hogy megóvjam, ami szent,
és óvj meg engem, Szentlélek,
hogy sose veszítsem el, ami
szent.*

(Szent Ágoston)

HŐSKÉNT TISZTELIK A KATOLIKUS FIÚT, AKI A LONDO- NI TERRORTÁMADÁSBAN EGY NŐ MEGMENTÉSE KÖZBEN VESZTETTE ÉLETÉT

Ignacio Echevarria (képünkön) aközben halt meg, hogy egy terroristák által megtámadott nőt próbált segíteni a London Bridge-nél. Katolikus vallását gyakorló hívő ember volt, aki mindig is kiállt az elesettek mellett.

A 39 éves Ignacio a szombati támadás nyolc halálos áldozata között volt. Az első beszámolók szerint egy nő segítségére sietett, a gördeszkáját fegyverként használva.

Nővére, Izabel így írt róla a közösségi médiában: „Ignacio, a fivérem, szembeszállt a terroristákkal, és életét vesztette mások életének védelme közben..” Mariano Rajoy spanyol miniszterelnök szerint a férfi a „hősies és példaadó viselkedéséről” maradjon emlékezetes, és kérte, hogy tüntessék őt ki a polgári érdeméremmel.

Joaquin, Ignacio bátyja az El Mundo spanyol napilapnak nyilatkozta, hogy Echeverria sosem hagyta ki a vasárnapi misét.

Egy barátja egy másik újságnak azt mondta, az érintett egy olyan ifjú katolikusokból álló közösséghez tartozott, akik hetente összegyűltek Madridban, hogy segítsenek a legelesettebbeken. Echeverria Londonban, a HSBC pénzmossás-ellenes csoportjánál dolgozott.

Christine Archibaldot, egy 30 éves kanadai katolikust is megölték a támadásban.

Az Archibald család, a Brit Kolumbiai Castlegar-beli Szent Rita-közösség tagjai közzétettek egy nyilatkozatot, amiben Christine-t olyan embernek olyannak írják le, akinek „szívében mindenkinek volt hely és erősen hitte, hogy minden embert értékelni és tisztelni kell”.

„Ezt a hitet élte meg a hajléktalan menhelyen végzett munkájában, mielőtt Európába ment volna, hogy a vőlegényével legyen.” „Egyáltalán nem tudta volna megérteni azt az érzéketlen kegyetlenséget, ami a halálát okozta.

Kérlek, lépj a nyomába azzal, hogy a közösségedet egy jobb helyé teszed. Ajánld fel az idődet és a munkádat vagy pénzdórmányodat egy hajléktalanmenhelynek. Mondd meg nekik, Chrissy küldött téged.”

A nyilatkozat kiadása óta a #Chrissysentme [#Chrissyküldöttengem] – a szerk.] sok helyen felbukkant a közösségi médiában azok részéről, akik a Castlegar jótékonyági szervezeteknek adományoznak Christine tiszteletére. A fiatal hajléktalanokkal foglalkozó Torontói Lakásszövetség és a Vancouveri Lakásszövetség külön megköszönte az azóta érkezett ajándékokat.

„Mélyen megindított minket a #Chrissysentme mozgalomnak a londoni támadások tragikus erőszakára adott válasza.” – nyilatkozta Kristy Hayter, a Vancouveri Lakásszövetség munkatársa a The Catholic Registernek.

A terroristatámadás egy kamionos gázolással indult a London Bridge-n, majd a három férfi elhagyva a járművet vérengzésbe kezdett a Borough Market népszerű étterem és bár közelében, mely egy elszigetelt környéken, a folyó déli partjánál fekszik.

Christine éppen vőlegénye előtt sétált, amikor elsodorta a kisbusz. A rendőrök három elkövetővel a helyszínen végeztek.

Chrissy tovább él szülei, Greg és Barbara Archibald; valamint két nővére, Kathryn Fairbank és Caroline Stuart; és a vőlegénye, Tyler Ferguson szívében.

Fordította: Tóth Leticia és Berzai Péter

A cikk forrása: Catholic Herald

ABORTUSZPÁRTI FELIRAT KERÜLT A MILÁNÓI TEMPLOM FALÁRA, A PLÉBÁNOS REAKCIÓJA AZONNAL ELTERJEDT A KÖZÖSSÉGI HÁLÓN

Don Andrea Bellónak Facebook oldalán közzétett nyílt levele robbanásszerűen terjed. Ez a szomorú történet, amely végül fantasztikus gyümölcsöket termett, a milánói Szent Mihály és Szent Rita Plébánia Facebook oldaláról terjedt

el. 3700 reakció, 307 komment és 1590 megosztás rekordot jelent egy olyan oldal esetében, amely posztjainál átlagosan 15 lájkkal büszkélkedhet. A felhasználókat don Andrea reakciója lepte meg, miután a plébánia falára a következő sértő szöveget firkálta fel valaki: „Szabad abortuszt (Máriának is!)”.

A plébános úr úgy döntött, hogy nyílt levelet ír a névtelen „firkálóhoz”.

Íme a levél:

„Kedves névtelen falfirkáló!

Sajnálom, hogy nem tanultál meg példát venni édesanyádról. Neki volt bátorsága. Megfogant téged, méhében hordozott és megszült. Elmehetett volna abortuszra. De nem tette meg. Felnevelt téged, táplált, mosdatott, ruházott. Így most van életed és szabadságod. Van szabadságod, amelyet arra használsz, hogy megmondd nekünk, hogy jobb lenne, ha olyan emberi lények, mint te, nem lennének ezen a világon. Sajnálom, de nem értek egyet. Teljes szívemből csodálom a te édesanyádat, mert ő bátor volt. És még mindig bátor, hiszen mint minden édesanya, büszke rád, akkor is ha rosszul viselkedsz, mert tudja, hogy a jóság benned van, csak meg kell várni, hogy a felszínre törjön.

A abortusz minden dolog „értelmetlensége”. A halál győzelme az élet ellen.

A félelem győzelme egy szív fölött, amely harcolni és élni akar, nem pedig meghalni. Azt jelenti, hogy eldöntjük, kinek van joga élni és kinek nem, mintha ez egy egyszerű jog lenne. Ez egy olyan ideológia, amely úgy akarja legyőzni azt emberiséget, hogy elveszi tőle a reményt. Minden reményt. Csodálom mindazokat a nőket, akiknek sok-sok nehézség között is van bátorságuk tovább haladni. Neked nyilvánvalóan nincs bátorságod. Hiszen a nevedet sem vállaltad. És ha már itt tartunk, azt is szeretném mondani neked, hogy a mi kerületünkben már egyébként is elég sok a probléma és nincs szükségünk olyan emberekre, akik összefirkálják a falakat, és még azt a kevés szépet is elrontják ami van. Bátor akarsz lenni? Tedd jobbá a világot ahelyett, hogy rombolnád. Szeress ahelyett, hogy gyűlölnél. Segíts elviselni a szenvedők terheit. És adj életet ahelyett, hogy elvonnád azt! Ezek az igazán bátor tettek! Szerencsére a mi kerületünk, amit te rombolsz, tele van bátor emberekkel! Ők téged is képesek szeretni, aki azt sem tudod mit írsz.

Én vállalom a nevemet:
don Andrea”

Az, hogy egy templom falára sértő firka kerül, sajnos nem újdonság. Ahogy az sem, hogy egy plébános a közösségi médiát használja arra, hogy párbeszédet kezdeményezzen a támadóval. És az sem újdonság, hogy sok ember támogatja ezt a fajta kiállást.

Ami újdonság, sőt forradalmian újító, az don Andrea gesztusának bátorsága. Ennek a gesztusnak a szépsége és a példája.

Fordította: Tamási Dorottya
Forrás: Avvenire

Ellenállni a pökhendi Nyugattal szemben

Tipikusan rövid távú szemlélet jellemzi az elzúlló Nyugat-Európát a bevándorlással kapcsolatban, pedig civilizációk és népek fulladtak már bele a más identitású, nagy tömegek befogadásába – mondta a lapunknak adott interjúban Boross Péter volt miniszterelnök. Az egykori MDF-kormány vezetője szerint lehet kifogás a jelenlegi kabinet működésével szemben, de nincs alkalmasabb erő az ország vezetésére és ezt mindenkinek be kellene látnia. Boross Péter szerint a hazai ellenzék a nemzeti érték- és érdekrendszerben nem is tud már gondolkodni.

– Nemrégiben egy könyvbemutatón szellemét, moralitását, hitét vesztett Európáról beszélt. Ennvire sötétben látja a kontinens helyzetét?

– Ennvire, főleg Nyugat-Európát tekintve. Európának gyakran a nyugati tömb tartja magát, és mindenkit más – így a volt szocialista országokat – némi fölényeskedő lenézéssel kezel. Azokat az eszméket – így alapvetően a kereszténységet – már azzal elvetették, hogy kihagyták az uniós alapszerződésből. Ez egy olyan folyamatot indított el, amelyben jól felismerhető a romlás összes jele, hasonlóan például a Nyugat-Római Birodalomhoz. Egy arcukat veszített, pökhendi, öntörvényű, másokat lenéző nyugat-európai mentalitás vált dominánssá. Európa keleti fele azonban a szovjet megszállás alatt kiépített egy védekezőmechanizmust, amely többek között a nemzeti érzésben fogalmazódott meg. Ezt Nyugat-Európa már elveszítette. Egy igazi Európa nem lehetne Brüsszel-központú. Az a tény, hogy a bevándorlással kapcsolatban milyen álláspontot foglalnak el Nyugaton, tipikusan rövid távú szemlélet. Pedig például a bevándorlást is távlatokban kellene nézni. Civilizációk és népek fulladtak már bele a más identitású nagy tömegek befogadásába. A folyamatokhoz hozzájárul a tömegkommunikáció korábban nem létező fokozata, amely az emberi elméket nagymértékben befolyásolja. A balliberális kezekben lévő média eszményrombolást végez és az emberi jogi kliséket hangoztatja. Ezek az erők az európai civilizáció pusztításán dolgoznak. Nem a pártok auto-nóm programjai indulnak el az európai versenyfutásban, hanem a médiumok. Az Amerikában jellemző félműveltség már nyugat-európai tünet is. A romlás centruma Magyarországon Budapest. Ezért kellene vidéken, ahol a jözanságnak nagyobb tere van, figyelmeztetni az embereket, hogy ezek a médiumok által felnagyított „pestiségek” nehogy hassanak rájuk.

– Kelet-Európa lehet a kontinens jövője?

– Említettem a Nyugat-Római Birodalmat, amellyel szemben a Kelet-Római Birodalom megmaradt még majdnem ezer évig. Azért, mert a hit és a hatalom ott egyesült. Itt, Keleten a szocializmus alatt el voltunk zárva, itt volt mivel szemben ellenállni. Kialakult egy védekezőmechanizmus a primitivitással szemben. Miért mindig a lengyelekkel és velünk van a baj? Mert ez egy történelmi örökség, Kossuth apánk és Pilsudski marsall öröksége. Amelyik magyar kormány engedelmeskedik az ellenállási hajlamnak, az ennek a történelmi örökségnek a hordozója. Lehet kifogás a kormány működésével szemben, én se értek mindennel egyet, de itt nem ez a kérdés, hanem hogy van-e kormányképes erő, amely vezesse az országot. Márpedig nincs alkalmasabb a jelenlegi kormánypártoknál, és ezt mindenkinek fel kellene ismernie.

– Kelet-Európa kapcsán mennvire lepi meg, hogy például a kilencvenes évek elejéhez képest sokkal jobb a viszonyunk a környező országokkal?

– Ennek a hasonló bevándorláspolitikának az oka. Van egy meghatározó motívum, amelyben egyetértés van. Ez visszavezethető a már említett védekezői ösztön kifejlődésére.

– Mennvire ért egyet a kormány bevándorláspolitikájával?

– Nem lehet nem egyetérteni vele. Ha valaki a történelemre gondol, a török hódoltság miatt a magyar nép nem tudta belakni a Kárpát-medencét. Betelepítések történtek, amelyek Trianon után ütöttek vissza. Minden normális nemzet ezzel szemben védekező álláspontot képvisel, és ez történik ma Magyarországon, egy távlati gondolkodás eredményeként. Egy bizonyos arányban el lehet viselni a bevándorlást, de ezen felül a bevándorlók saját törvényeik szerint kezdenek el

működni, és már nem akarnak integrálódni. Nincsenek kiszolgáltatva ennek a kényszernek.

– Ennek felismerése miatt ütnek-vernek minket Nyugaton.

– A rendszerváltás idején még olyan európai politikusokkal találkoztunk, mint Helmut Kohl, Francois Mitterrand vagy Thatcher asszony. Volt barátja Magyarországnak az átalakulási folyamatban. Antall Józsefet Washingtonban ünnepélyes fogadtatásban részesítették. Utána jött az elzúllás. Senki nem gondolta, hogy ilyen lesz az Európai Unió, amikor mi beléptünk. Minden ország törekszik arra, hogy valamely nagyhatalommal baráti viszonyt ápoljon. A mostani kormánynak sajnos ez nem adatik meg, hiszen Németország arctalan képet mutat ma már. Európának ugyanakkor már elege kellene, hogy legyen ebből a német lelkiismeret-furdalással meghatározott kompenzációs mentalitásból.

– Nemcsak a bevándorláspolitikánk miatt, hanem például a lex-CEU kapcsán is támadják hazánkat. Egyetért a törvény módosítással?

– Ez a téma része a harcnak. Ez a feminin túlérzékenység, amely a liberális baloldalt egyébként is jellemzi. Természetesnek tartom, hogy minden egyetemre ugyanolyan szabályok vonatkozzanak. Ez a balliberális szellemi műhely csak így tud működni: állandó izgalmi állapotban. A totálissá váló médiahálózat pedig ezt felnagyítja.

– Az unió mellett a hazai ellenzék is támadásban van. Mit gondol Botka László brüsszeli látogatásáról?

– A hazai ellenzék a nemzeti érték- és érdekrendszerben nem is tud már gondolkodni. Biztos vagyok benne, hogy előkészítenek valamilyen „atombombát”, amelynek a célkeresztjében a miniszterelnök áll. Előjönnek majd egy örült, manipulált hazugsággal. Szégyenletes, hogy a Magyar Szocialista Párt miniszterelnök-jelöltje ilyen viszonyok mellett elmegy Brüsszelbe. Ez olyan, mint amikor Károlyi Mihály először Eduard Beneshez menekült. Hogy lehet a magyar mentalitással összeegyeztetni azt, hogy elmegyünk elárulni a hazát oda, ahol éppen folyik egy vita Magyarország elítéléséről. Főleg azzal a gyanúval, hogy ott mindenféle ígéretet teszek a kerítés lebontásáról, ha segítenek kormányra kerülni. Egy önérzetes magyar ember sem tenne ilyet, nemhogy egy párt miniszterelnök-jelöltje.

– Mi a véleménye egyébként Botkáról? Lehet ő a baloldal megmentője?

– Egy nem túl színes egyéniség, aki rettentően fél Gyurcsány Ferentől. Körülöttük folyik egy cirkusz. Gyurcsány erőszakos és határozottabb, mint Botka. Vele nem is lehet úgy együttműködni, hogy ő a beosztott és nem a főnök. Medgyessy Péternek sem sikerült.

– Gyurcsány a baloldal kerék-kötője?

– Mindegyikük az. Az MSZP arctalan, programtalan. Minimális nemzeti önérzet jellemzi őket.

– Közben sorra alakulnak a kis pártok. Róluk mi a véleménye?

– Ezek a pártok mindig mondanak valamit, de nem is érdemes végighallgatni őket. Ha végig lehet játszani azt, hogy kap valaki néhány százmillió forintot és azzal el sem kell számolnia, akkor élnek ezzel a lehetőséggel. Ebben a szélsőséges liberális gondolatokkal metelyezett közéletben ha egy tanár ad egy pofont a diáknak, az az állásába kerül. Az ilyen disznóságokért viszont nem jár büntetés.

– Hogyan ítéli meg a Jobbik politikai fordulatát?

– Még mindig kialakulatlan párt. Az 1939-es választás jut eszembe, amikor az ellenzék akkorát bukott, mint 2010-ben. Akkor a Kisgazdapárt mindössze tizenöt, a Szociáldemokrata Párt öt képviselője jutott be a parlamentbe, viszont negyven szélsőjobboldali képviselője lett az Országgyűlésnek. A legbaloldaliabb körzetben, Ozdon és környékén 2010-ben a Jobbik átvette a vezetést. Ahol az indulatokkal lehet operálni, támadni, vagánynak lenni, ott értek el sikereket. De ez nem elég a kormányzóképeshez. Bár az a benyomás róluk, hogy szelidülnek, arra azért vigyáznak, hogy ne kérjenek bocsánatot olyan köröktől, amelyeket megbántottak korábban. Ezt rossz néven vennék a szavazóik.

Átvétel a Magyar Hírlapból

Hittanos táborunk 2017-ben a Börzsönyben lesz. (Nagybörzsöny a táborhelyünk!)

Lányok tábora: Nagybörzsöny, 2017. júl. 10-15.

Fiúk tábora: Nagybörzsöny, 2017. júl. 17-22.

Kerettörténetünk Rudyard Kipling: KIM c. regénye
Mivel a tábor során Felvidéken is megfordulunk, a személyi igazolvány elengedhetetlen lesz! Jelentkezni indulásig lehet!

Kenuzás az Ipolyon

Strandolások Párkányon, a Felvidéken!

A LOMBFA-LU MEGTEKINTÉSE

Játék, ének, függőhíd Katalin-pusztán

Drégelypalánk vára, Csóványos—csúcschódítás

Nem hittanosok is jöhetnek!

Ez nagyon tuti, én ott leszek!

Szülői értekezlet időpontja:

Május 26. péntek, du. 6 óra, P. Hajnal Zénó terem

Akik felolvassák Isten Igéjét

Dr. Gara István vagyok, 1947-ben születtem, Budapesten, gyógyszerész családból. 1957 óta Vízváron éltünk. 1974-ben költöttünk Nagyatádra. Családomban gyakorló vallásosságra neveltek és ezt igyekeztem, igyekszem ma is érvényesíteni.

A győri Czuczor Gergely Bencés Gimnáziumban érettségiztem 1966-ban. A bencés atyáktól kapott, életre szóló iránymutatás ma is igazodási pont az életemben. Családomban is ez a szellemiség érvényesül. Fiam is a bencés gimnáziumban érettségizett.

Voltam uránbányász és sorkatona, végül 1968-ban felvettek a budapesti Orvostudományi Egyetem Gyógyszerész Karára, ahol 1973-ban kaptam meg gyógyszerész oklevelemet. Azóta a Somogy megyei Nagyatádon élek és dolgozom. Feleséggem és lányom is gyógyszerész, fiam orvos. Két leány-unokám van. Feleségemmel, Annával 47 éve vagyunk házasok. Gyógyszerész munkám mellett jelen vagyok a város közéletében is.

1985-2014 között voltam egyházközségi képviselőtestületi tag, a 90'-es évek elejétől testületi elnök. Részt vehettem az egyházközség 1990 utáni megújulásában. 2013 óta vagyok rendszeres felolvasó a szentmiséken, így is részt vállalva a szolgálatban. A Jó Isten kegyelme sokszor volt és van velem életemben.

Miért nem jár senki misére?

Avagy tíz ok, amiért soha nem mosakszom

- 1) Gyerekkoromban kényszerítettek, hogy mosakodjam.
- 2) Azok az emberek, akik mosakodnak, mint képmutatók: azt hiszik, hogy tisztábbak, mint bárki más.
- 3) Olyan sok különféle szappan van - nem tudom eldönteni, melyik lenne a legjobb a számomra.
- 4) Régebben mosakodtam, de ráuntam, és felhagytam vele.
- 5) Csak különleges alkalmakkor mosakszom, például karácsonykor és húsvétkor.
- 6) Egyetlen barátom sem mosakszik.
- 7) Majd elkezdek mosakodni, ha idősebb és piszkosabb leszek.
- 8) Nincs időm mosakodásra.
- 9) A fürdőszoba sohasem elég meleg télen, és nem elég hűvös nyáron.
- 10) A szappangyárosok mind csak a pénzre hajtanak.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520